



GLASILO  
POŽEŠKE BISKUPIJE

# Zajedništvo

POŽEGA, TRAVANJ 2007. ■ GODIŠTE I ■ BROJ 2 ■ CIJENA: 5 kn ■ ISSN 1847-4076



## ■ Uskrsna poruka biskupa Antuna Škvorčevića

**Za čovjeka čemo najviše učiniti ako povežemo ljudsko gospodarstvo s Božnjim gospodarstvom ljubavi**

4

Dogadjajnica  
**SVAKA JE ŽRTVA**  
VRIJEDNA POŠTOVANJA

11

Gospodarstvo  
**POŠTEN ODNOS PREMA**  
POSLU

12

Tomislav Ivanić  
**DUHOVNA MISAO**

14

Život mladih  
**ŠKOLA SOLIDARNOSTI**  
I LJUBAVI

17

Iz našeg Caritasa  
**U DOMU SV. VINKA**  
ZA STARIE I NEMOĆNE

26

Osvrti i komentari  
**RELATIVIZAM HRVATSKE**  
MEDIJSKE ZBILJE



*Sretan  
i blagoslovjen Uskrs!*

## ■ Biskupijski križni put mladih o desetoj obljetnici Požeške biskupije

**Mladi, ne dajte se sapeti  
u sustave zla!**



BISKUPOVA USKRSNA PORUKA 2007.

# Prepoznaše učenici Isusa u lomljenju kruha

(usp. Lk 24,35)



Msgr. dr.  
Antun Škovrčević,  
biskup požeški

**S**lavimo deseti Uskrs od utemeljenja i uspostave Požeške biskupije. Od srca vam čestitam svetkovinu pobjede Božje ljubavi nad smrću, uz naš biskupijski poklik: *Krist danas i uvijeke, Aleluja!* (usp. Heb 13,8).

## Božja ekonomija ljubavi

**1** Na našem ovogodišnjem biskupijskom križnom putu – na kojem je sudjelovalo oko dvije tisuće mlađih – posebno mi se utisnula u srce slika koju bih rado podijelio s vama. Mladi, predstavnici pojedinih dekanata, od postaje do postaje preuzimali su jedni od drugih veliki drveni križ s natpisom »Krist danas i uvijeke«, kojega

**Za budućnost čovjeka i svijeta najbolje će i najviše učiniti oni, koji budu i u Hrvatskoj znali vjernički povezati ljudsko gospodarstvo s Božjim gospodarstvom ljubavi.**

smo dali izraditi o desetoj obljetnici naše Biskupije. Križ velik, težak, moralo ga je istovremeno nositi nekoliko mlađih vjernika, a za vrijeme molitve na postajama, snažno bi ga obujmili i čvrsto ga pridržavali kako bi on u svojoj okomici mogao uspravno stajati. Osjetio sam kako mlađi, priljubljeni uz križ, u molitvenoj sabranosti duboko proživljaju: *Krist me ljubio i predao se za mene* (Ef,5,2) i tako očituju svoju čežnju za istinskim životom, izgradnjom boljega svijeta, pravednjim gospodarskim sustavom. Podsetili su me na sv. Pavla koji je rado govorio o vrijednosti i važnosti rada (usp. Dj 18,3; 1 Kor 4,12; 9,6; 1Sol 2,9; 4,11; 2 Sol 3,8.10.12), tumačio *Božju ekonomiju* (usp. Ef 3,2.9; Kolo 1,15; 1 Tim 1,4) i naše sudjelovanje u njoj. Poput uspješnoga gospodarstvenika Bog bira najbolji projekt na čijem ostvarenju želi poraditi svim svojim

***U otvorenosti svoje slobode Isusovoj pobjedi nad smrću, postajemo obdareni iskustvom sigurnosti ljubavi koja nas prati u svakom životnom trenutku, osposobljeni smo vidjeti dobro u sebi i pobjedu dobra oko sebe.***

**To je Uskrs u nama.**

božanskim snagama. Projekt njegove ekonomije je čovjek. Kapital što ga u njega ulaže ljubav je, očitovana u predanju Sina na križ dokraja – do smrti, gdje se ostvarila Isusova riječ kako *veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje* (Iv 15,13). Potrebno je ozbiljno istraživati Isusovu muku i smrt, i u znanosti križa otkriti ono što je Bog naumio ostvariti iz mogućnosti svoje ljubavi. Isusov križ mjesto je nade *pune besmrtnosti* (usp. Mudr 3,4), darovana života u punini. Gospodarstvo, uređeno po najboljim ljudskim stručnim kriterijima, osigurava dostojan život samo do smrti. Ekonomija Božje ljubavi na križu omogućuje život preko smrti, daje život u izobilju (usp. Iv 10,10). Stoga će za budućnost čovjeka i svijeta najbolje i najviše učiniti oni, koji budu i u Hrvatskoj znali vjernički povezati ljudsko gospodarstvo s Božjim gospodarstvom ljubavi. Mladi, koji su na našem biskupijskom križnom putu čvrsto obujmili teški križ, proročki su znak te budućnosti.

## Znakovi uskrsne pobjede u svijetu

**2** U svojoj ovogodišnjoj Poruci za Svjetski dan mlađih, papa Benedikt XVI. napisao je da je ljubav istinska Isusova »revolucija«. Ona razotkriva krive predodžbe i laži o bogu, koji se skriva u pozadini nasiљa, nepravde, osvete i isključivosti, ali ujedno upozorava da čovjeka ne smijemo svesti na ono što je u njegovu životu ružno, grubo, neljudsko,

zlo i nemoćno. Već po ljubavi naših majki, očeva, bračnih drugova i prijatelja Bog je u svakoga od nas ugradio duboku nevidljivu snagu, koja životu daje ljepotu. No, mukom, smrću i uskrsnućem svoga Sina on je unio u našu smrtnu stvarnost puninu svoje ljubavi, nerazorivi duhovni temelj našeg postojanja. U otvorenosti svoje slobode Isusovoj pobjedi nad smrću, postajemo obdareni iskustvom sigurnosti ljubavi koja nas prati u svakom životnom trenutku, osposobljeni smo vidjeti dobro u sebi i pobjedu dobra oko sebe. To je Uskrs u nama.

## Euharistije – sakrament ljubavi

**3** Papa Benedikt XVI. u svojoj najnovijoj Pobudnici naziva Euharistiju *Sakrametnom ljubavi* i doziva nam u svijest kako u euharistijskom slavlju na najdublji sakramentalan način postajemo dionici Isusova novoga svijeta. *Presveta Euharistija*, piše Sveti Otac, *stvarnost je Isusova sebedarja, u kojem nam objavljuje beskrnjnu Božju ljubav za svakog čovjeka.* U tom divnom sakramantu očituje se ljubav od 'koje nema veće' i razlog da se 'dadne život za svoje prijatelje' (Iv 15,13). *Isus ih je naime ljubio dokraja* (Iv 13,1) [...] *On nas na isti način u euharistijskom sakramentu nastavlja ljubiti 'dokraja', sve do davanja svoga tijela i krvi.* (Sacramentum Caritatis, br. 1). Sveti Otac još kaže da se u Euharistiji objavljuje nacrt ljubavi koji upravlja cijelom poviješću spasenja (usp. Ef 1,10; 3,8-11). *U kruhu i vinu,*

pod čijim nam se prilikama daje Krist u pashalnoj večeri (usp. Lk 22,14-20; 1 Kor 11,23-26) dohvaća nas cijeli božanski život i daje nam se u sakralnom obliku (br. 8).

### Euharistijski kongres – očitovanje identiteta Crkve

**4** U svakom euharistijskom slavlju, uskrslji Gospodin kao učenicima na putu u Emaus, i nama tumači smisao svojih i naših patnja, svoje i naše smrti. Dok slušamo njegovu riječ i blagujemo kruh, on nam otvara oči i pamet (usp. Lk 24,31), da u njemu razumijemo sadašnjost i vječnost te nas čini dionicima svoje pobjede nad smrću. Tako se u euharistiji ostvaruje Crkva kao okupljenost ljudi oko Božje ljubavi. U njoj je na svoj način opisiva Isusova suputnička prisutnost za nas.

Euharistijski kongres Požeške biskupije – kojim ćemo se spomenuti desete obljetnice njezina uteviljenja i uspostave – biti će stoga događaj naše sjedinjenosti s Njime u jedno tijelo, očitovanje svijetu tko smo i kakva nam je sudbina po njegovoj ljubavi. U pripravi za to slavlje usred mraka suvremenih lutanja i gaženja čovjekova dostojanstva, vapimo s učenicima iz Emausa: »Ostani s nama Gospodine, jer mrači se« (usp. Lk 24,29). Svojim redovitim sudjelovanjem na nedjeljnoj svetoj misi, budimo Njegovi vjerni sustolnici, povedimo ga kao suputnika u svoj osobni i obiteljski život neka nam grije naša srca i ne dozvoli da se ohlade, neka nam otvorí oči kako

**Euharistijski kongres Požeške biskupije – kojim ćemo se spomenuti desete obljetnice njezina uteviljenja i uspostave – biti će stoga događaj naše sjedinjenosti s Njime u jedno tijelo, očitovanje svijetu tko smo i kakva nam je sudbina po njegovoj ljubavi.**

bismo bolje vidjeli, neka razbistri pamet za razumijevanje Božjega nauma kako se duhovno ne bismo izgubili na putovima svijeta.

Neka u toj Isusovoj ljubavi vaši dani budu ispunjeni radošću, snagom i utjehom. Dok vas od srca sve pozdravljaju, na sve zazivam Božji blagoslov – vaš biskup

⌘ Antun Škvorčević

## RIJEČ UREDNIKA

### Poštovani čitatelji!

**P**rvi broj našeg »Zajedništva« bio je u neku ruku probni, nastao u kratkom vremenu u kojem se stvarala njegova koncepcija i sâm sadržaj. Željeli smo novinom, glasilom jače istaknuti manifestacije u povodu desete obljetnice uspostave naše Biskupije, svjesni da to ne može nitko točnije, primjereno i vjerdostojnije od nas.

U nizu manifestacija obilježavanja spomenute obljetnice središnje slavlje bit će Biskupijski euharistijski kongres u rujnu u Požegi. Presveta euharistija bit će u ovom prvom godištu »Zajedništva«, a zasigurno i nadalje provodna tema našega pisanja. Sasvim prirodno. Ta i naše glasilo nastalo je na tragu Presvete euharistije kao zajedništva, koja simbolično i doslovno preko Krista utjelovljena u pojavnosti kruha i vina stvara od nas zajedničare nepojavnih predjela gdje se susreću zemlja i nebo, Bog i čovjek.

Moderni žreci su ne tako davno proglasili Boga mrtvima, da bi postavili nove bogove koji im umjesto mira donesoše nemir i rat, mjesto sreće nespokoju, umjesto ljubavi pohlepu, bijes i mržnju, umjesto dostojaanstva poniženja, umjesto duhovnog i materijalnog bogatstva, bijedu, umjesto duha zajedništva razdor i podjelu. Do danas među njima i pokraj njih živimo. Zabacimo li lažnog boga novca, boga potrošnje, boga relativizma, pohlepne, boga svemoćnog čovjeka, pa ma kako u ovom »naprednom« svijetu postanemo čudni i neobični, objekti podsmjeha, postanemo li za njih neosjetni, obamrli, a tome cilju služi i naše Zajedništvo, ostat ćemo u Kristovoj ljubavi. Po svetome Pavlu pokušat ćemo živjeti, ali kao da ne živimo mi nego Krist u nama! Velikog li zahtjeva za suvremenog čovjeka. No, istinu ne smijemo razvodnjavati – nema

malešnih, malih i velikih. Istina je rečena. Jedna je. Na nju, razmišljajući i djelujući dajemo svoj pristanak. Ona je luka zajedništva: čovjeka s čovjekom, vjernika sa svećenikom, vjernog naroda s klerom i svojim biskupom. Ona je Krist i njegov pashalni stol. Smiješno bi bilo biti sustolnik, a zaboravljati na nepravdu, socijalnu nejednakost, crkveni nauk, poslušnost prema Crkvi koju je ustanovio Krist, opće dobro, ponižene, odbačene i potrebite. Ako nezainteresiramo prolazimo kraj sumpornih vatrica ovoga svijeta koje uništavaju tijelo i čovještvo čovjekovo, kako ćemo biti jedno s Kristom, jedno sa svojim bližnjim?

Zato ćemo na svim razinama i područjima djelovanja pokušati djelovati sukladno Kristovu zajedništvu. Kaže se – Bog je ljubav. On ima svoje mjere ljubavi. Ma činili mi i najmanje od svega što nas povezuje s Bogom i čovjekom, bit ćemo zamilovani.

Zato je nastalo biskupijsko glasilo. Pratit ćemo korake svih po stazi koju je odredio Krist. Uz dobre čitatelje tražimo suradnike iz svih dijelova naše Požeške biskupije da ne zastanemo na početku – da sretno ispratimo tekuću desetu i dočekamo sljedeće obljetnice naše Mjesne požeške crkve.

Svim čitateljima osobno i u ime Uredništva želim čestit i blagoslovljen Uskrs!



Mato Nosić,  
glavni urednik

## IMPRESSUM

### Zajedništvo

GLASNIK POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ:

Biskupski ordinarijat Požega

GLAVNI UREDNIK:

Mato Nosić

UREDNIČKI KOLEGIJ:

Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Mato Nosić, Pavle Primorac, Višnja Mikić

LEKTOR:

Višnja Hudeček

GRAFIČKA PRIPREMA:

Tomislav Koščak

TISAK:

Denona d.o.o., Zagreb

ISSN: 1846-4047

ADRESA UREDNIŠTVA:

Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega  
Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295

## USUSRET BISKUPIJSKOM EUHARISTIJSKOM KONGRESU

# Euharistija je predokus nebeske gozbe

Piše: Josip Krpeljević

*Žrtva Sina je jedinstvena i nezamjenjiva.*

*Dogodila se jedan jedini put u povijesti čovječanstva i ostaje zauvijek. I zato cijelo čovječanstvo sudjeluje u tom »danu« žrtve Sina. Euharistija je sakrament tog nedokućivog »danu«.*

— papa Ivan Pavao II.

**U**pripravi za Euharistijski kongres o desetoj obljetnici Požeške biskupije pozvani smo dublje upoznavati Presvetu Euharistiju. Nastojat ćemo prikazati različite dimenzije euharistijskog otajstva da bismo ga plodnije mogli slaviti i u životu ostvarivati. Podsjetimo da je Euharistija žrtva, oslobođenje i gozba.



Snimio: N. Pintarić

## O povijesti i značenju euharistijskih kongresa Masovna manifestacija katoličke samosvjesti



Mr. Damir Bobovec, svećenik Varaždinske biskupije, održao je 15. ožujka predavanje »Povijest i značenje euharistijskih kongresa« u Dvorani bl. Alojzija Stepinca u prirodi pripreme za Euharistijski kongres Požeške biskupije. Euharistijski

kongresi, koji su jedna od značajnijih pojava u novijoj povijesti Katoličke crkve, počeli su se održavati krajem 19. stoljeću. Od tada do danas održano je 48 međunarodnih euharistijskih kongresa, a posljednji u Meksiku 2004. godine. Osim na međunarodnoj, euharistijski kongresi počeli su se uskoro

### Euharistija je žrtva

Krist je jednom zauvijek Ocu prinio samo sebe kao žrtvu za spasenje svijeta. Žrtva na križu je čin ljubavi kojim je Bogu Ocu dao zadovoljštinu za grijehu čovječanstva. Večer prije te žrtve sa svojim učenicima blagovao Pashu. Kruh je učinio svojim tijelom a vino svojom krvlju, dao svojim učenicima da blaguju, i zapovjedio im da to čine njemu na spomen. Od tada Crkva slavi Euharistiju kao spomen-čin Kristove žrtve. Ona neprestano Bogu Ocu prinosi Kristovu žrtvu, ali sada na nekrvni način. Prinosni darovi kruha i vina u pretvorbi postaju tijelo i krv Kristova. Na taj se način Kristova žrtva podanašnjuje, a na one koji u njoj sudjeluju i danas se primjenjuju njezini sposonski učinci: oproštenje grijeha i pomirenje s Bogom. Kad prinose euharistijsku žrtvu, kršćani u vjeri uvijek iznova proživljavaju Isusovu sudbinu, i postaju dionici Njegove žrtve. Tako na najbolji način svjedoče da su se poput Krista i oni iz ljubavi spremni žrtvovati jedni za druge.

### Euharistija je oslobođenje

Euharistija je utemeljena na Posljednjoj večeri u predvečerje Kristove muke i smrti. Te večeri su Židovi svetkovali godišnju proslavu Pashe – izlazak iz Egipta. Njima je Pasha bila spomen na utemeljiteljski događaj postanka vlasti-

tog naroda i njegova oslobođenja iz egiptskog ropstva. Kršćanima je Euharistija spomen na Kristov prijelaz iz smrti u život, i na njihovo oslobođenje iz ropstva grijeha. Kad se okupljaju na Euharistiju, kršćani zahvaljuju Bogu Ocu što im je po Kristovoj žrtvi omogućio da se oslobođe grijeha, pobijede smrt i žive u slobodi djece Božje. Slavljenjem euharistije kršćani postaju sve slobodniji ljudi, sposobni i druge ljudi oslobođati iz svakog oblika ropstva i ovisnosti.

### Euharistija je gozba

Euharistija je poziv i okup na vazmenu gozbu Jaganjčevu. To je poziv na radost koji Crkva u Kristovo ime upućuje svim ljudima. Vjernici okupljeni na euharistijsku gozbu blagaju prinesene darove kruha i vina koje su postali tijelo i krv Kristova. Tim blagovanjem, koje ubičajeno nazivamo pričest, oni otajstveno ulaze u novi svijet koji je započeo Kristovim uskrsnućem, u kojem više neće biti ni boli ni smrti, nego vječna radost. Uvjet za dostojnu i plodonosnu pričest je stanje milosti, tj. da pričesnik bude bez teškoga grijeha na duši, što se postiže prethodnom sakralnom ispunjedi. Sudjelovanjem na euharistijskoj gozbi kršćani iskazuju radost što već ovdje na zemlji imaju predokus nebeske gozbe Jaganjčeve, i očituju nadu da će jednom postati njezini vječni sustolnici.

održavati i na nacionalnoj, biskupijskoj, pokrajinskoj i dekanatskoj razini. Prvi hrvatski euharistijski kongres održan je 1900. godine u Zagrebu.

– Praksa održavanja euharistijskih kongresa u Hrvatskoj uzela je maha između dva svjetska rata. U tom su razdoblju oni predstavljali jedno od najmoćnijih sredstava ne samo euharistijskoga apostolata, već i duhovne obnove uopće, a nije zanemariva i njihova uloga kao masovnih manifestacija katoličke samosvjesti. Bl. Alojziju Stepincu posebno je na srcu ležao taj euharistijski apostolat pa ga je oduševljeno podržavao i promicao nastojeći biti osobno prisutan na svim kongresima u tadašnjoj svojoj nadbiskupiji – istaknuo je mr. Bobovec.

Na području današnje Požeške biskupije u to vrijeme održani su kongresi u Vi-

rovitici (1934.), Požegi (1937.) i Našicama (1939.). Za 1941. godinu bio je planiran veličanstveni euharistijski kongres u Zagrebu, kojim se trebala zaključiti proslava jubilarne godine, tj. 1300. obljetnice prvih zabilježnih veza između Hrvata i Svetе Stolice. Zbog rata i novonastalih prilika nakon rata Nacionalni euharistijski kongres je održan tek 1984. godine u Mariji Bistrici. Tajnik i duša Središnjeg odbora za pripravu NEK-a, cjelokupnog tijeka priprave kao i samog Kongresa bio je, kako je kazao mr. Bobovec, sadašnji požeški biskup Antun Škvorečević.

Požeški biskup na kraju predavanja podsjetio je na požeški Euharistijski kongres 1937. godine, istaknuvši da je Božja providnost htjela da su se na tom Kongresu okupili vjernici s gotovo cijelog područja današnje Požeške biskupije. (Lj. M.)

SVEĆENICI I ĐAKONI BISKUPIJE POHODILI STARU GRADIŠKU I JASENOVAC

# Svaka je žrtva vrijedna našeg poštovanja

Piše: Ivica Žuljević

**O**desetoj obljetnici uteviljenja i uspostave Požeške biskupije svećenici i đakoni na čelu s biskupom msgr. dr. Antunom Škvorčevićem, na svom četvrtom hodočašću u biskupijska Marijina svetišta i pohodu mjestima teških ljudskih stradanja, okupili su se 12. ožujka u nekadašnjem logoru u Staroj Gradiški, gdje su brojni nedužni ljudi bili zatvoreni, ponižavani i mučeni za vrijeme vladavine totalitarnih sustava. Tamo ih je dočekao načelnik općine Velimir Paušić i domaći župnik Mijo Lasović. Na početku molitvenog spomena svećenici su zapjevali pjesmu *Ljiljane bijeli*, koju je skladao o. Anzelmo Canjuga, starogradiški logoraš.

## Preko 300 svećenika bilo u zatvoru Stara Gradiška

Biskup Škvorčević je istaknuo kako je zatvor Stara Gradiška nakon II. svjetskog rata bio svećenički zatvor, u koji su komunističke vlasti, prema nekim statistikama, smjestile više od 300 svećenika iz svih hrvatskih krajeva. Među njima je bio Ferdo Ivan Maretić, župnik iz Stare Gradiške, osuđen na smrt nakon 8. svibnja 1945. i ubijen u logoru Samobor. Ustarogradiškom zatvoru svoju su dušu Bogu predali: Karlo Gruičić, zagrebački kanonik i dubički arhiđakon; Mihovil Kolarić, katehet u Koprivnici; Stjepan Kovačić, župnik u Molvama; Ivan Perhač, župnik u Kratečkom. U zatvoru su umrli i redovnici: o. Leonard (Miško) Bajić, franjevac i o. Anzelmo Canjuga, kapucin. Ovdje su bili zatočeni i o. Pero Turkalj, trecoredac te o. Franjo Bortas, isusovac. Svima njima, istaknuo je biskup, treba pribrojiti brojne civilne utamničenike tijekom i nakon II. svjetskog rata, kao i one koji su u nedavnom Domovinskom ratu bili ovdje zatvoreni i mučeni. O zatočenim i stradalim svećenicima u starogradiškom zatvoru i Zapadno-slavonskom arhiđakonatu predavanje je održao dr. Stjepan Kožul, zagrebački kanonik.

U Memorijalnom muzeju Spomen područja Jasenovac biskupa i svećenike dočekala je ravnateljica Nataša Jovičić koja ih je upoznala sa stalnim postavom Muzeja, dosadašnjim radom i planovima.

Potom su svećenici i đakoni u mjesnoj dvorani odslušali predavanje o jasenovačkom logoru dr. Josipa Jurčevića s instituta »Ivo Pilar«.

## 0 Jasenovcu nemamo potpunu istinu

U župnoj crkvi Uznesenja BDM i sv. Nikole biskup Škvorčević je predvodio euharistijsko slavlje u koncelebraciji s nazočnim svećenicima. U uvodu je kazao kako se nalazimo pred likom Jasenovačke Gospe i pred znakovitim križem, izrađenim od izgorjelih krovnih dijelova župne crkve u Domovinskom ratu. Istaknuo je kako želimo izraziti svoju vjernost i odanost Isusovoj Majci, sjediniti se sa svima onima koji su tijekom mnogih godina takvim raspoloženjem dolazili u jasenovačko svećište. Spomenuo je svećenicima kako su kroz posjet starogradiškom zatvoru i Spomen području u Jasenovcu obnovili istinu o teškim i mračnim činjenicama, o svemu onom neljudskom i protubožjem što se na ovim prostorima dogodilo tijekom i nakon II. svjetskog rata, sve do najnovijih stradanja u Domovinskom ratu i kako o Jasenovcu još uvjek nemamo potpunu istinu, oslobođenu manipuliranja određenom ideologijom ili propagandom, i kako žrtve stoga još uvjek nemaju svoje puno dostoanstvo.

»Svojim hodočašćem, pokorom i molitvom pridružimo se onima koji trajno nastoje davati duhovnu zadovoljštinu za sve učinjene zločine i naneseno zlo nedužnim ljudima i iskažimo svoju solidarnost sa svakom žrtvom, bez ikakve razlike. Spomenimo se Židova, Srba, Hrvata, Slovenaca, Roma, Muslimana i pripadnika drugih naroda i vjera ubijenih u Jasenovačkom logoru. Svesni da je svaka žrtva vrijedna spomena, da svaka ima svoje dostoanstvo, svaka vrijedna našeg žaljenja i poštovanja, sve ih povjerimo Božjoj ljubavi« – istaknuo je biskup.

## Molitva za Božje milosrde

Biskup je podsjetio na svećenike ubijene u Jasenovcu, u župama Zapadno-slavonskog arhiđakonata ili podrijetlom iz tih župa. U Jasenovcu su stradali slovenski svećenici: župnik Franjo Rihar i kape-



Snimio: D. Mirković

lan Jakob Sem, župnici Franjo Grobler, Anzelm Polak, Ivan Rančigaj te kapelani Franjo Kač i Ivan Kodrič, ubijeni prije šezdeset i pet godina. Tada je bl. Alojzije Stepinac napisao: »Ovo je sramotna ljaga i zločin, koji vapi u nebo za osvetom, kao što je čitav jasenovački logor sramotna ljaga za Nezavisnu Državu Hrvatsku«. K tome, ovamo je 1944. doveden i Mihajlo Lozinski, grkokatolički bogoslov Križevačke eparhije, najvjerojatnije ubijen iste godine. Svećenik Dragutin Kuže, podrijetlom iz Zapadno-slavonskog arhiđakonata, ubijen je kao samoborski kapelan na povlačenju 1945. godine dok je Venko Alojzije, župnik u Dubici, a rodom iz Plesma, župa Krapje, odveden u Sisak i strijeljan 9. kolovoza 1946. godine. Petra Sivjanovića, župnika iz Grubišnog Polja, osudile su komunističke vlasti i objesile u Daruvaru 1946. godine.

U pokajničkom činu biskup je, među ostalim, molio Božje milosrde za sve koji su smislili i provodili neljudske totalitarne sustave nasilja te uključio sve one koji su nakon II. svjetskog rata zbog svojih ideoloških razloga ubijali nedužne ljudi od starogradiškog i jasenovačkog logora, do bleiburškog, vukovarskog i drugih križnih putova.

U Staroj Gradiški bilo je zatvoreno više od tri stotine svećenika iz svih hrvatskih krajeva.

## BISKUPIJSKI KRIŽNI PUT MLADIH O DESETOJ OBLJETNICI POŽEŠKE BISKUPIJE

# Mladi, ne dajte se sapeti u sustave zla

Piše: Ljiljana Marić

**O** desetoj obljetnici utemeljenja Požeške biskupije, kao jedan od programa priprave za biskupijski Euharistijski kongres, u organizaciji Povjerenstva za mlade i Katehetetskog ureda održan je 17. ožujka biskupijski križni put mladih pod geslom »Krist danas i uvjike«.

Križni put je započeo iz dva pravca. Jedna skupina sudionika, uglavnom krimanici, krenuli su iz Jakšića, a druga skupina starijih i dugogodišnjih sudionika biskupijskih križnih putova iz Pleternice te su se zajedno našli na športskom igralištu u Kuzmici. Tu je biskup msgr. dr. Antun Škvorčević pozdravio sve sudionike i kazao im: »Na znakovit način ovdje u Kuzmici spojile su se dvije rijeke u jedno: onih koji ste jutros krenuli iz Ple-

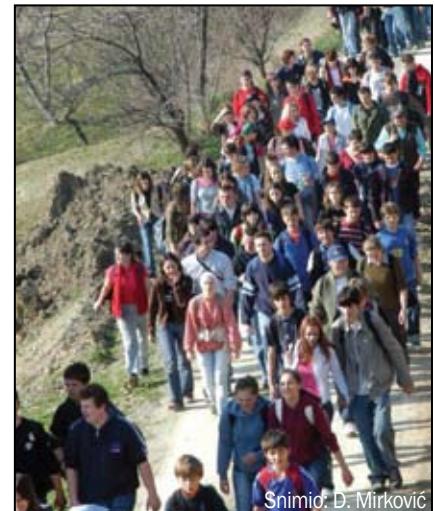
ternice od svetišta Gospe od suza, brdovitim i šumskim putem preko Starca, i vas koji ste posli ravnom cestom iz Jakšića. Označili ste tako različite dijelove naše Biskupije, koje povezuje u jedno Isus i njegov križ u našoj mladoj Biskupiji sa sjedištem u Požegi. Razumjeli ste poruku: Vas mlade jedino Isus može najsnažnije povezati i sjediniti u jedno, jer je on i za vas položio život na križu.«

### Dvije tisuće mladih na križnom putu

Biskup je blagoslovio posebno izrađen veliki drveni križ desete obljetnice uspostave Požeške biskupije i znakovito ga predao mladima na petoj postaji križnoga puta, posjetivši ih da su i oni pozvani biti Šimuni Cirenci braći u nevolji. Zatim je prema Požegi krenula povorka oko dvije tisuće mladih, s njima i biskup Škvorčević, a na čelu joj je bio spomenuti križ, kojeg su od jedne do druge postaje prenosili mladi iz deset dekanata Požeške biskupije i predvodili na njima molitvu zajedno sa svojim svećenicima. U samom gradu Požegi postajno mjesto bilo je pred starodrevnom crkvom sv. Lovre i franjevačkom crkvom Duha Svetoga. Zadnja postaja održana je na požeškoj Kalvariji gdje su nakon molitve posvjedočili mladima o svom vjerničkom iskustvu Sanja Bunčić iz Pleternice, Nikolina Borčić iz Suhopolja i vjeroučitelj Ivica Hrmo iz Lipovljana. Procesija mladih, praćena zvonjavom svih požeških zvona, krenula je zatim prema katedrali ispred koje je biskup Škvorčević predvodio završno euharistijsko slavlje.

U homiliji biskup je upozorio mlade da su uronjeni u svijet u kojem postoji зло i u kojem neki sustavi i ljudi čovjeku žele oduzeti njegovo dostojanstvo.

– Mladi, vi ste svjedoci kako se i u Hrvatskoj umnažaju optužbe i kako se neki natječe što više ozloglasiti druge. Upravo takvi počesto ocrnuju druge kako bi oporavdali sebe i prikrili svoje зло. Gdje je u Hrvatskoj ljubav i milosrđe, Božje pon-



Snimio: D. Mirković

jprije? Mladi, ne dajte se sapeti u sustave zla i pokvarenosti nego dajte Božjem sustavu ljubavi da on bude dio vašega života – poručio je biskup mladima.

### Samo hod s Isusom Kristom je siguran hod

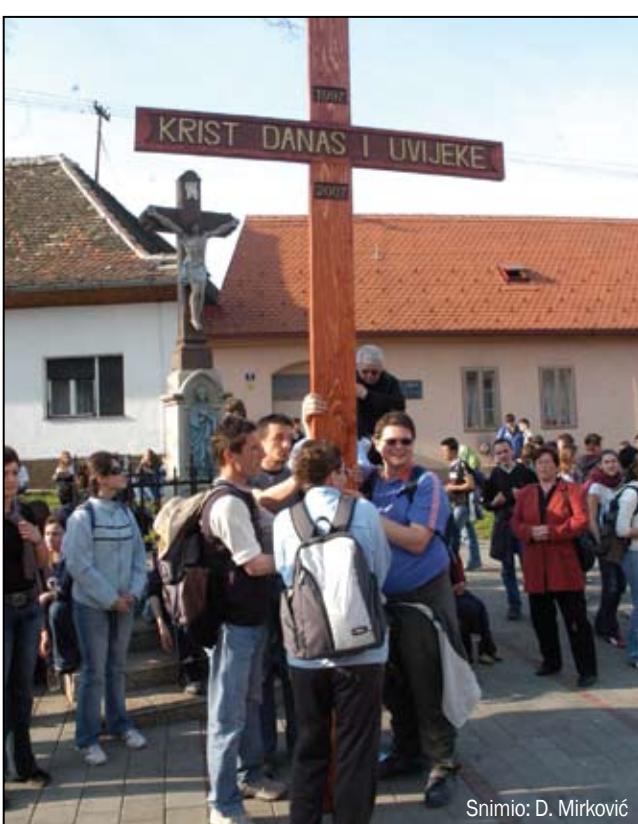
Isusov križ, dodao je biskup, svjedočanstvo je da Bog stoji na strani čovjeka. Za razliku od drugih bogova u povijesti čovječanstva ovaj naš u Isusu Kristu objavio se kroz patnju i trpljenje, kroz umiranje i smrt. Upravo takav Bog postao je naša najbolja sudbina. On je svojom ljubavlju koja je sišla u naše slabosti, umiranja i nedoumice stao na granicu ljudskog postojanja, na granicu smrti, pobjeđujući svojom ljubavlju i smrt. Zato onaj tko ide kroz život s Isusom Kristom zajedno s njime pobijeđuje nevolje i poteškoće pa i smrt.

– Smisao ovoga našega Križnoga puta je u tome da Isus Krist još dublje uđe u vaša srca kako bi po vama mladima prostor naše Biskupije postao životno snažniji u Njegovoju ljubavi. Pripazite s kime hodate, jer samo hod s Isusom Kristom je siguran hod. Svaka ljubav, osim božanske, koja je najsnažniji temelj našeg postojanja, može izdati čovjeku – kazao je na kraju biskup Škvorčević sudionicima Križnoga puta, zahvalivši im što se ujek iznova svrštavaju na stranu Isusa Krista te što nastoje razumjeti njegov hod, koji vodi u život vječni.

Nakon euharistijskog slavlja složila se procesija na čelu s biskupom i svećenicima u kojoj su mladi iz katedralne župe ponijeli križ u crkvu sv. Lovre gdje će ostati do Euharistijskog kongresa 30. rujna ove godine.

*Ovo mi je osmi biskupijski križni put. Svaki je drugačiji, a posebno mi je draga što su sada bili i ovogodišnji krizmanici. Nadam se da će im to kao i meni pomoći da ustraju na putu vjere koji nije lak i koji puno traži, ali zauzvrat Bog daje puno više nego što smo mu mi dali.*

— bogoslov Mihael Kos iz Novske.



Snimio: D. Mirković

## DAN OBNOVE ČIŠĆENJA POVIJESNOG PAMĆENJA I SPOMENA MUČENIKA

# Kod nas se još uvijek ne iskazuje poštovanje prema svim žrtvama

Piše: Ivica Žuljević

**U**župama Požeške biskupije na »žalosni petak« održan je program obnove čišćenja povijesnog pamćenja i spomena mučenika. Molitvom, pokorom i postom nastojalo se dati zadovoljštinu za počinjene grijhe i nanesene nepravde nedužnim ljudima, koje su ubijali i progonili totalitarni sustavi 20. stoljeća.

Središnja biskupijska molitvena postaja bila je u župnoj crkvi u Jasenovcu. Kako je ove godine 65. obljetnica ubojstva svećenika iz Mariborske biskupije u jasenovačkom logoru, na poziv biskupa dr. Antuna Škvorčevića euharistijsko slavlje predvodio je mariborski nadbiskup i metropolit, dr. Franc Kramberger.

### Stepinac osudio ubojstva slovenskih svećenika

U uvodnoj riječi biskup Škvorčević je istaknuo kako je ovo čin pobožnosti, pjeteta, ljubavi i poštovanja Požeške biskupije – o desetoj obljetnici njegina uteviljenja – prema svim nedužnim žrtvama II. svjetskog rata i nakon njega, sve do Domovinskog rata, koji je u Jasenovcu i na njezinoj crkvi ostavio teške tragove. Podsetio je kako su 1941. godine nacisti prognali u Hrvatsku 354 svećenika iz Mariborske biskupije i oko 150 svećenika Ljubljanske biskupije koje je zauzimanjem tadašnjeg zagrebačkog nadbiskupa, sada bl. Alojzija Stepinca, primila Nezavisna Država Hrvatska. U požeškom Konviktu boravilo je 132 svećenika, a kasnije još nekoliko skupina, većinom iz Mariborske biskupije. Za njih je NDH više mjeseci plaćala uzdržavanje, što je dokumentirano u Povijesnom arhivu Požeške biskupije.

Ta ista NDH, nastavio je biskup, prije 65 godina u jasenovačkom logoru pogubila je osmoricu slovenskih svećenika, među kojima su šestorica iz Mariborske biskupije: Franjo Rihar, Jakob Sem, Franjo Grobler, Anzelm Polak, Ivan Rančigaj, Franjo Kač i Ivan Kodrič. Tom prigodom bl. Alojzije Stepinac napisao je: »Ovo je sramotna ljaga i zločin, koji vapi u nebo za osvetom, kao što je čitav jasenovački logor sramotna ljaga za Nezavisnu Državu Hrvatsku«. Biskup je pozvao sve prisutne da u svoju molitvu uključe svaku žrtvu ubijenu u Jasenovcu ili drugdje, u ime bilo koje ideologije, vlasti, vjere ili nacije.

### Neki žrtvama oduzimaju dostojanstvo

Naglasio je kako na tlu Mariborske nadbiskupije, u brojnim, većinom neistraženim masovnim grobnicama, leže posmrtni ostaci mnoštva nedužnih hrvatskih ljudi, koje je ubila komunistička vlast u svibnju 1945. godine na bleiburškome križnom putu. Jasenovačke i bleiburške žrtve – slovenske i hrvatske – na svoj način su nas povezale i zadužile da ih kao članovi iste Katoličke Crkve u naša dva naroda jednakom ljubavlju pamtim, poštujemo i za njih molimo, rekao je biskup.

»Još uvijek je kod nas teško iskazivati poštovanje prema svim žrtvama II. svjetskog rata i nakon njega, jer još uvijek ima onih koji smatraju da su samo jedne žrtve toga vrijedne. Takav pristup oduzima žrtvama dostojanstvo, utvrđuje pođe, potiče mržnju i osvetu. Vjerujemo da nećemo trebati još dugo čekati da se trijeznim i objektivnim putem, zauzimanjem svih, potpuno istraži tužna i teška prošlost, i dođe do istine koja oslobađa. Pokorom i molitvom želimo dati duhovnu zadovoljštinu za sve učinjene zločine i naneseno zlo nedužnim ljudima, iskazati svoju solidarnost sa svakom žrtvom, bez ikakve razlike, moliti za mir i pomirenje među narodima, da se više nikada ne dogodi rat i ubijanje«, istaknuo je biskup Škvorčević.

U uvodnoj riječi nadbiskup Kramberger je istaknuo kako Jasenovac doživjavao kao jedinstveni »tajanstveni oltar« u kojem su pohranjene relikvije naše braće i sestara iz različitih naroda, različitih uverenja i različitih vjera, koje je sve ujamno povezala ista sudska – nasilna i okrutna smrt. Naše sjećanje na njih odzvanja i opomenom svima nama da se nikada više ne smiju ponoviti zločini, smutnje i zablude kakve su uzele maha prije 65 godina.

### U Jasenovcu su mnogi doživjeli Veliki petak

»Jasenovac je bila kalvarija za više desetaka tisuća ljudi, nedužnih žrtava, ne samo iz Hrvatske, nego i iz svih susjednih država: iz Bosne i Hercegovine, Srbije pa i Slovenije. Jasenovac je bio kalvarija za mnoštvo Židova, Srba, Hrvata, Slovenaca, Roma, Muslimana i pripadnika drugih naroda i vjera, koji su gonjeni iz svoje domovine, dugim križnim putem stigli su

u Jasenovac i tu doživjeli svoj veliki petak i zadnju postaju križnog puta na nekom od mnogih grobišta. Žrtve u Jasenovcu nisu bile lišene samo svoga imena i dostojanstva, nego su morale biti izbrisane iz pamćenja. Tijekom dugih desetljeća o mnogim se žrtvama nije

smjelo ni govoriti

ni pisati, nije ih se

smjelo ni spominjati.

Živjele su samo

u tijeku osobnoj us-

pomeni preživjelih

majki i očeva, braće

i sestara, rođaka,

znanaca i prijatelja.

Zato želimo,

kao kršćani, sve

žrtve iz Jasenovca

i okolnih logora, iz skrivenih mjesta i mnoštvenih grobova, preporučiti Kristovoj otkupiteljskoj ljubavi, Kristovu trpljenju i smrti, njegovoj uskrsnoj pobjedi nad zlom, nad neprijateljstvom i osvetom«, istaknuo je nadbiskup Kramberger.

Spomen slavlje završilo je pokorničkom procesijom oko crkve, a prije slavlja nadbiskup Kramberger i biskup Škvorčević obišli su izložbu u jasenovačkom Memorialnom centru, gdje ih je dočekala ravnateljica Nataša Jovičić.



Snimio: Ž. Gašparović

## BLAGDAN SVETOGA JOSIPA, ZAŠTITNIKA ŽUPE I GRADA SLATINE

# Budimo sa svetim Josipom graditelji domovine

Piše: Ivica Žuljević

**N**a svetkovinu Sv. Josipa, 19. ožujka, Župa sv. Josipa u Slatini proslavila je svoga Zaštitnika a grad svoj Dan. Svečano euharistijsko slavlje u župnoj crkvi, koja nije mogla primiti sve vjernike, predvodio je požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević. S njim su koncelebrirali domaći župnik i dekan Slatinskog dekanata Vladimir Škrinjarić, sopjanski župnik Josip Pendžić, župni vikar Stjepan Škvorc i biskupijski kancelar Ivica Žuljević.



Snimio: I. Žuljević

### Hodočastili vjernici okolnih župa

Na početku slavlja župnik Škrinjarić pozdravio je Biskupa i sve nazočne vjernike. Biskup Škvorčević je u uvodu vjernicima, među kojima su bili brojni hodočasnici iz voćinske i drugih susjednih župa, predstavio lik sv. Josipa koji je kao Isusov pocrčim tih i skromno živio i u toj svojoj skromnosti snagom i svjetlom Božjim ostvario silne stvari kao suradnik na djelu ljudskog spasenja. Istaknuo je kako se već dvije tisuće godina kršćani zaustavljaju pred njegovim likom i nastoje vjernički dohvatiti osobu sv. Josipa kako bi mu zahvalili za suradnju s Bogom, za sve dobro koje je zagovorima činio tijekom povijesti i naslijedovali ga. Biskup je kazao kako sv. Josip danas u Slatini stvara određeno molitveno zajedništvo među ljudima, osobito vjernicima okupljenima iz raznih župa. Pozvao ih je da sv. Josipu preporuče obitelji, svoje osobne potrebe, kao i potrebe grada Slatine, naše Biskupije i hrvatske domovine.

### Suradujmo s Bogom

U homiliji Biskup je istaknuo kako se u organiziranju određenih ljudskih programa služimo sredstvima i načinima putem kojih se oni mogu ostvariti. Podsjetio je kako Bog ima svoje projekte u prilog čovjeka i kako je potrebno stvoriti uvjete i uložiti napore da se oni ostvare. Valja ih najprije čuti, razumjeti, spremno surađivati s Bogom na njihovu ostvarenju. Istaknuo je da je sv. Josip primjer u tom nastojanju i kako ga valja naslijedovati. Naglasio je kako bi bilo tužno da se u Hrvatskoj trudimo samo oko ostvarenja ljudskih programa i projekata a zanemarimo Božje, čije je značenje i domet dalekosežnije od bilo kojeg ljudskog pothvata. Potaknuo je vjernike da po zagovoru sv. Josipa budu graditelji svoje domovine i svoga grada, surađujući s Božjim našum o čovjeku i o životu.

Na kraju mise biskup je čestitao župljima svetkovinu Zaštitnika Župe, imenovanim svima onima koji nose njegovo ime, a svim građanima Slatine Dan grada. ■

### Valpovčani hodočastili Gospo od Suza

U subotu 24. ožujka pleterničko svetište Gospe od Suza pohodilo je 637 vjernika Valpovačkog dekanata i njihovih devet svećenika.

– Osmu godinu zaredom uoči 5. kozmene nedjelje hodočastimo u neko od Marijinih svetišta kako bismo joj uputili svoje misli i molitve, a ovaj puta smo odlučili potražiti zagovor Gospe od Suza – objasnio je dekan Valpovačkog dekanata preč. Josip Matanović.

– Otkako je u kolovozu 2005. godine u

Pleternici proglašeno svetište Gospe od Suza svakog mjeseca pohodi ga barem jedna skupina hodočasnika. Sve više hodočasnika iz drugih župa posjećuje nas i svake posljednje subote u mjesecu koju smo proglašili hodočasničkim danom, što znači da naše svetište postaje sve poznatije među vjernicima. U svibnju bi se ovdje trebalo održati i vojno hodočašće – dodao je rektor svetišta Gospe od Suza i dekan Pleterničkog dekanata preč. Antun Čorković. (V. M.)

### Pečat Grada Pakraca R. Bartol

Ovogodišnje javno priznanje »Pečat Grada Pakraca«, u povodu Dana grada, uručeno je i Ružici Bartol koja je kao medicinska sestra u pakračkoj bolnici provela pune 42 godine. Za priznanje su je predložili članovi pakračkog ogranka Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara Požeške biskupije čija je predsjednica od 2002. godine, kada je ogrank osnovan. Zajedno su organizirali mnoge akcije, a posebno su ponosni na uređenje kapelice u prostoru bolnice.

– Sve što smo zajedno radili, radili smo zbog ljudi koji su u potrebi, a njih na ovom području ima mnogo. Često sam svraćala u kapelicu i ondje bih obvezno srela koga od bolesnika ili osoblja bolnice, što dokazuje da je vjera važna, i za ozdravljenje, i za naš rad – istaknula je Ružica Bartol. (V. M.)

### U Našicama 13. križni put

U organizaciji našičke Sekcije sv. Bernarda Planinarskog društva »Krndija«, Franjevačkog samostana, Franjevačkog svjetovnog reda, crkvenog zabora, Frame i našičkog Radio kluba, 10. ožujka održan je XIII. Našički križni put, ove godine pod geslom »Kristom mi se krstiti.« Početak puta, dugog dvadesetak kilometara, bio je u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog, a ove godine je Križni put išao preko Markovca i Makloševca do Ceremošnjaka i nazad.

Osim vjernika našičke i susjednih župa, i ove su godine u njemu sudjelovali planinari iz brojnih planinarskih društava: Osijeka, Pleternice, Cernika, Zagreba, Donjeg Miholjca, Feričanaca i Orahovice. Mještani Makloševca, Ceremošnjaka i obitelj Vukomanović pripremili su za sve sudionike Križnog puta i dodatnu okrjepu. Sudjelovalo je oko 750 vjernika, što je nešto manje nego prijašnjih godina kada ih je bilo preko tisuću, no na odaziv je svakako utjecalo i loše vrijeme, s obzirom da je gotovo čitavog dana kišilo.

Ovogodišnji križni put završio je svetom misom u župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog, koju je predvodio župnik fra Ivan Mikić. (T. J.)



Snimio: D. Mirković

## KANONSKA USPOSTAVA SAMOSTANA SVETE KLARE U POŽEGI

# Klarise su Božji dar našoj biskupiji

Na blagdan Blagovijesti, 26. ožujka, biskup mons. Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u kapeli samostana svete Klare u Požegi. Tom prigodom samostan klarisa kanonski je uspostavljen.

-Sestre klarise došle su u Požegu prije sedam godina kao jubilejski dar našoj Biskupiji, a sada o desetoj obljetnici ute-meljenja naše Biskupije ovaj samostan se kanonski uspostavlja jer su za to is-punjeni svi uvjeti – kazao je na početku slavlja biskup, na čiju molbu je Kon-gregacija za ustanove posvećenog života i društva apostolskog života izdala dekret o kanonskom ute-meljenju kojeg je potom pročitao kancelar Ivica Žuljević.

### Božje čudo

U homiliji biskup je podsjetio kako je utjelovljenje Isusa Krista, Sina Božjega, jedan od najizazovnijih događaja u povijesti čovječanstva nakon stvaranja svijeta. Bog se poslužio ljudskim stvo-renjem, jednostavnom nazaretskom djevojkom u kojoj je snagom Duha Svetoga »otkano« tijelo Njegova Sina. Na taj način Bog nam je iskazao silnu milost jer je našu smrtnu sudbinu preokrenuo u vječni život.

Taj Božji zahvat u svome životu osje-tile su i redovnice svete Klare. Što one rade u samostanu, zapitao je požeški biskup, dodajući da je odlazak osam djevojaka iz ovog našeg svijeta u osamu samostana Božje čudo.

– Kada te Bog pokrene i pozove da Mu budeš još bliže te da Ga još dosljednije slijediš, tko to ne bi poslušao taj bi bio nesretan. Sreća ovih redovnica je u tome što nisu krenule za ljudskim savjetom nego za Božnjim. Drage sestre, čuvajte taj Božji dar kao nešto najdragocjenije i zahvaljujte Mu na njemu – poručio je biskup, zahvalivši i čestitajući klarisama na njihovom odazivu na Božji poziv.



Snimio: D. Mirković

### Časna majka s. M. Celina Princip

Na tom odazivu čestitale su im i klarise iz zagrebačkog samostana na čelu s časnom majkom Alojzijom Bevanda, iz kojeg je prije sedam godina došlo prvih pet sestara, a čija čestitka je pročitana na kraju mise. Na slavlju su sudjelovale i redovnice iz drugih redovničkih zajed-nica, svećenici i redovnici na čelu s fra Željkom Železnjakom, provincijalom Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda, fra Željkom Tolićem, provincija-

lom Presvetog Otkupitelja i fra Đurom Hontićem, provincijalom franjevaca kon-ventualaca.

U jedinom kontemplativnom samo-stanu u Biskupiji, i jednom od dva u Slavoniji, ima osam klarisa koje su na svome prvom kapitulu pod predsjedanjem požeškoga biskupa dva dana prije izabrale za časnu majku s. Mariju Celi-nu Princip, za zamjenicu s. Mariju Veroniku Ivančić, a za diskretu s. Mariju Piu Kozjak.

— Lj. Marić

U požeškom samos-tanu nalazi se osam redovnica.

## KORIZMENA DUHOVNA OBNOVA REDOVNICA BISKUPIJE

# Imamo li sluha za Božje kucanje?

U Dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi 24. ožujka održana je korizmena duhovna obnova redovnica Požeške biskupije pod nazivom „Ususret Uskrsu i Biskupijskom euharistijskom kongresu“ koju je vodio mons. Ignacije Fostač, župnik iz Bučja. U uvodnom dijelu biskup Antun Škvorčević podsjetio je kako se tijekom ove korizme u Biskupiji priređuju mnogi zajednički pro-grami o njezinoj desetoj obljetnici i pripravi za Euharistijski kongres. Na prostoru Biskupije je 280.000 vjernika katolika među kojima je oko stotinjak redovnica koje vrše svoje poslanje koje im je povjera-rija njihova zajednica i Biskupija.

-Po vašem svjedočenju naša mlada Biskupija u svojoj crkvenosti je bogatija, stoga i na ovaj način želimo poticati da živite svoju karizmu, da se povezujete u različitosti vaših karizmi jer je to dragocjeno crkveno djelo. Bog po vama i kroz vas želi duhovno obo-gatiti ove prostore - poručio je biskup. Bog nas stalno poziva na obraćanje, do-

da je biskup, kucajući na vratima našeg srca jer Mu je stalo do nas. Kako na našim ušima počesto zna biti previše svjetovnoga ili zloga to kucanje ne možemo čuti, zbog toga, kazao je biskup, trebamo osposobiti svoj sluh za fine tonove Božje nježnosti i otvorili mu svoje srce. A to otvaranje vrata srca, kako je dodao mons. Fostač, naš je najvažniji posao jer bez Boga ne možemo ništa učiniti što će biti korisno za vječnost. Obnova je završila pokorničkim bogoslužjem i misom koju je predvodio biskup Škvorčević.



Snimio: D. Mirković

### Korizma – škola dostojanstva

U organizaciji Katoličkog društva prosvjetnih djelatnika u Požeškoj biskupiji 29. ožujka Stjepan Lice, poznati javni katolički djelatnik i pisac, održao je predavanje u Dvorani bl. Alojzija Stepinca na temu „Korizma kao škola čovjekovog dostojanstva“. Lice je razmatranje korizme stavio u odnos prema došašću kazavši da nismo u pravu kada došašće gledamo isključivo kao vrijeme radosti, a korizmu kao vrijeme žalosti. Josip i Marija su uspjeli odgojiti Božjeg sina za život među ljudima osposobivši ga da bude hrabar u svim teškim životnim situacijama. Na taj način, dodao je Lice, oni su se pokazali ne samo kao uspješni roditelji nego i odgajatelji.

## DUHOVNA OBNOVA HRVATSKE KATOLIČKE UDRUGE MEDICINSKIH SESTARA I TEHNIČARA

# Glas katolika u Hrvatskoj mora biti sve glasniji

Piše: Helena Toman



Snimio: D. Mirković

Medicinskim sestrama i tehničarima predavanje je održao dr. Vladimir Dugalić iz Đakova.

**U**dvorani bl. Alojzija Stepinca u Požegi 17. ožujka je održana duhovna obnova za članove Hrvatske katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požeškoj biskupiji. Biskup mons. Antun Škvorčević je u uvodnom dijelu istaknuo da je obraćenje temeljna evanđeoska riječ koja zvoni tijekom cijele korizme. U obraćanju Bog svojom snagom i ljubavlju ulazi u čovjeka i u njemu pokreće duhovne procese, a upravo takvu pre-

obrazbu željele su doživjeti članice i članovi biskupijske udruge katoličkih medicinskih sestara i tehničara. U tome im je pomagao doc. dr. Vladimir Dugalić s KBF-a u Đakovu.

### Katolici se ne smiju zatvarati u geta

U prvom dijelu obnove govorio je o značenju laičkih udruga za civilno društvo, u kojem svoje mjesto trebaju izboriti i katoličke udruge. One s jedne strane, doda je, imaju zadaću artikulirati kršćanske interese te ih uputiti prema mjerodavnim institucijama, a s druge strane trebaju stvarati prostor kreativnosti u kojem će biti konstruktivni čimbenici izgradnje hrvatskoga društva.

– Mi kao vjernici ne smijemo se zatvarati u geta jer nam to u konačnici i vjera zabranjuje. Dužni smo snagom svoje vjere prožeti društvo vrednotama, i ono što kaže Drugi vatikanski sabor, biti kvasac u svijetu. Sam pojedinac to ne može jer je preslab i tu mi vidimo ulogu i značenje katoličkih udruga. Smatram da nam još uvjek nedostaje jedna jaka infrastruktura koja bi omogućila poje-

dincima s puno dobre volje da više naprave jer su za sada katoličke udruge prepuštene inicijativi pojedinaca što nije dovoljno za sustavan rad.

### Isusove kušnje u pustinji

Moramo imati ljude koji će biti profesionalci u tom poslu te oko sebe okupiti volontere koji će im pripomoći. Na tom planu treba puno poraditi, uz nastavak edukacije, kako bi naš glas u hrvatskoj demokraciji bio sve glasniji – poručio je dr. Dugalić.

U drugom dijelu održana je duhovna meditacija o kušnjama Isusa Krista u pustinji koje su uviјek aktualne, a s kojima se susreće svaki čovjek u svakom vremenu. Pravednost, istina i sloboda su uviјek vrednote koje čovjek želi ostvariti, ali različite napasti i kušnje ga od toga odvraćaju. Jedini i pravi odgovor na te kušnje su kreposti solidarnosti, poniznosti, odgovornosti i požrtvovnosti.

Duhovna obnova završila je pokorničkim bogoslužjem te misnim slavlјem u crkvi sv. Lovre.

## Duhovna obnova za branitelje i njihove obitelji

### Kako uspostaviti prijateljsku vezu s Bogom

U organizaciji Požeške biskupije u Dvorani sv. Terezije Avilske dr. Tomislav Ivančić održao je 23. ožujka korizmenu duhovnu obnovu za hrvatske branitelje i njihove obitelji, ali i druge vjernike, na temu »On iscijeljuje sve bolesti tvoje«. U uvodnom dijelu biskup dr. Antun Škvorčević je podsjetio da je čovjek ponajprije duhovno biće te da ukoliko ne nastoji oko toga područja svoga života postaje izgubljeni i siromašno biće.

Biskup je objasnio da naziv seminara »On iscijeljuje sve bolesti tvoje« upućuje na to da nas iznutra samo Bog može lijeći jer nas On najbolje poznaje. Sva ona tjelesna liječenja su dragocjena, ali ako nema lijeka za dušu i srce, čovjek ostaje nemoćan. A na koji način iscijeliti svoje duhovne rane i ponovno uspostaviti prijateljsku vezu s Bogom, jedino što je zapravo čovjeku

potrebno, pokušao je odgovoriti prof. Ivančić. Krenuo je od našeg svakidašnjeg govora i izgovorenih riječi.

– Ako govorиш negativne, grijesne riječi, tada te to ubija i razara. Govoriš li dobre riječi, riječi povjerenja i ljubavi, tada oživljuješ sebe, ljudi oko sebe i svoju Crkvu. Naše riječi su sudbonosne. Neurolozi nam znanstveno tvrde da svaka negativna riječ razara mozak, a svaka dobra riječ ozdravljuje čovjeka. Tvoje riječi će te opravdati i tvoje riječi će te osuditi – istaknuo je dr. Ivančić koji je dao i nekoliko du-

hovnih lijekova koje je potrebno svakodnevno koristiti kako bismo bili zdravi ne samo duhovno nego i tjelesno jer čak 70 posto bolesti, što je i znanstveno dokazano, svoj uzrok ima u duhovnoj dimenziji.

Prije duhovnog seminara u crkvi sv. Lovre branitelji i njihove obitelji sudjelovali su na pripremi za sakrament isporijedi, pobožnosti križnoga puta i svetoj misi za poginule branitelje kao i za zdravlje, duhovno i tjelesno, naših branitelja i njihovih obitelji. Sv. misu je predvodio vlc. Pavao Mokri. (Lj. M.)



Snimio: D. Mirković

### Slobodan se može biti i u zatvoru

Tvoj život je predragocjen da bi ga potrošio na zlo i mržnju. Neka ovo vrijeme u zatvoru bude tvoje najgenijalnije vrijeme u kojem ćes odlučiti da ćes iz njega izići kao novi i preporođeni čovjek koji će činiti dobro i na taj način živjeti vječno – poručio je zatvorenicima požeškoga Kaznenog zavoda, za vrijeme duhovne obnove 30. ožujka, prof. dr. Tomislav Ivančić, jedan od najpoznatijih voditelja duhovnih seminara ne samo kod nas nego i šire.

Ovo je ujedno bio i prvi Ivančićev seminar za zatvornike koji su nekoliko dana prije već prošli jednu duhovnu obnovu, prvu u toj ustanovi, koju su vodili požeški svećenici. U uvodnom dijelu seminara obratio im se i požeški biskup mons. Antun Škvorčević koji je podsjetio da je korizma vrijeme obraćenja. Isto tako je dodao da izvanjsko ograničenje slobode nije ono najvažnije, nego da čovjek i u ovakvoj ustanovi može biti slobodan ukoliko je iznutra slobodan, odnosno ukoliko su njegov duh i savjest slobodni.

Duhovna obnova završila je misnim slavlјem, a prije početka obnove požeški biskup zajedno s prof. Ivančićem i zatvorskom Upravom položili su vijence i zapalili svijeće te se pomolili kod spomenika žene robijašice koji je podignut u spomen svim onim ženama koje su nakon II. svjetskog rata robjale zbog drugačijih uvjerenja, odnosno svoga vjerskog opredjeljenja. (Lj. M.)

HRVOJE PEPELKO, MLADI I USPJEŠNI BAČVAR IZ NAŠICA, VLASNIK TVRTKE PEPEL-CO

# Prednost dajem poštenom odnosu prema radu, a ne dobiti

Piše: Tomislava Justić

**T**rudim se u radu stvoriti ozračje koje će biti ugodno svakom radniku, poslovnom partneru, ali naravno i obitelji. Profit i dobra zarađa danas su ono glavno što pokreće ljudi i tjera ih naprijed. A upravo je to ono što ih udaljava jedne od drugih, često donosi razdor u obitelji i na radnim mjestima. Svjestan sam toga, te me takav način poslovanja ne zanima. Jednostavno, nastojim činiti dobro sebi, svojoj obitelji i ljudima oko sebe – kaže Hrvoje Pepelko, mladi i uspješni našički obrtnik, vlasnik tvrtke Pepel-Co koja se bavi proizvodnjom drvenih bačvi od svjetski poznatog i priznatog slavonskog hrasta.

No, osim što je uspješan u svom poslu, Hrvoje je i vjernik, član Frame u svojoj župi sv. Antuna Padovanskoga, i to ni u jednom trenutku ne odvaja od onoga što radi. Kod donošenja poslovnih odluka, nije mu nužno povećanje dobiti, već prije svega, kako dodaje, pošten odnos prema poslovnim partnerima i suradnicima, kupcima i korisnicima usluga. Ovaj jednostavan, mladi čovjek, kaže, kako mu je u svemu pomogla činjenica što je tijekom školovanja više godina bio ministarstvo, redovito nazočan na misama te je, živeći i odrastajući u jednom toploj okružju obitelji i župe, odlučio u traženju svog životnog puta, uzdati se upravo u vrijednosti koje će onome što radi dati puninu i smisao.

## Odgovoran pred vlastitom savješću

U svom poslovanju posebno se drži nekih svojih načela, a to je prije svega osobna odgovornost, zauzimanje za dobrobit obitelji, zajednice u kojoj živi, ali i domovine. U poslu, zajedno s ocem Julijem, nastoji promicati smirenost i volju za radom, a vodeći se za činjenicom kako čovjek nije stroj, nastoji raspoređiti snagu, ne iscrpljujući ni sebe ni druge. U svemu nastoji prije svega biti odgovoran pred svojom vlastitom savješću.

– Često se pitam je li to što radim ispravno i dobro za mene i ljude oko mene, one s kojima radim i živim? Odgovori na ova pitanja uvijek su potvrđ-

ni, a to znači da sam na Božjoj strani – kaže Hrvoje.

Na pitanje odakle ideja za proizvodnju bačvi, odgovara kako je svoj pravnički staž odradivao u bačvari DIK-a Đurđenovac, a nakon što je bačvara prestala s radom u njemu se rodila ideja o pokretanju vlastite proizvodnje. U tome ga je podržao otac Julije koji danas radi zajedno s njim i velika mu je podrška, pa je tako 2003. godine zaživjela tvrtka koju su nazvali Pepel-Co. Oni su jedini zaposleni u njoj, no ovisno o opsegu proizvodnje i potražnji na tržištu povremeno zapošljavaju pomoćne radnike.

## Najmlađi dobitnik svjetskog priznanja

Tvrtka godišnje proizvede oko 1000 bačava zapremine od 10 do 100 litara, a najveći dio plasiraju na talijansko i austarsko tržište. Prema Hrvojevim riječima, u posljednje se vrijeme javlja i sve više domaćih kupaca, a u idućih nekoli-

ko godina cilj im je povećati proizvodnju na 5000 komada godišnje. Tvrta od svog osnivanja sudjeluje na svim međunarodnim sajmovima u Plovdivu, Bratislavi, Milanu, Barceloni, Kölnu i Parizu gdje vrlo uspješno, uz svoje proizvode, promiču i našu regiju i državu.

Veliko priznanje dobili su u listopadu prošle godine kada su, po izboru španjolskog časopisa za turizam, industriju i ekonomiju Actualidad, koji izlazi u više od sedamdeset zemalja svijeta, dobili međunarodnu nagradu za Izvrstan poslovni menegment – Europa 2006. Nagrada je nastala 1995. kako bi eksponirala poslovne ljudi koji su pokretaci ekonomije na sve zahtjevlijim tržištima. Ispunivši tri osnovna kriterija: kvalitetu proizvodnje, efikasnu organizaciju i infrastrukturu te prepoznatljiv imidž i prestiž, tvrtki Pepel-Co zaslужeno je pripala ova vrijedna nagrada čime je Hrvoje postao najmlađi dobitnik tog vrijednog svjetskog priznanja.

Hrvoje Pepelko ni u jednom trenutku ne odvaja vjernički život od svoga posla.

## U župi aktivna cijela obitelj

Malo je onih koji u Našicama ne znaju obitelj Pepelko koja je inače vrlo aktivna u svojoj župi. Tijekom tjedna, kada mu to vrijeme dopusti, a nedjeljom obavezno, na župskoj i večernjoj svetoj misi Julije sudjeluje u misnim čitanjima, dok je majka Marija, inače profesorica hrvatskoga jezika u našičkoj Srednjoj školi Isidora Kršnjavoga, aktivna u Župnom pastoralnom vijeću. Prigodne tekstove pisala je za katoličke novine *Bibija danas, Brat Franjo, Marijin Trsat*. Često puta može je se vidjeti kako se od knjiga, lektoriranja tekstova i škole odmara, uređujući cvjetnjake ispred župne crkve svetog Antuna Padovanskog. Njezinim stopama krenula je i kćerka Ivana, sestra blizankinja Hrvoja, koja kao profesorica engleskog jezika i povijesti radi u školi u susjednom Đurđenovcu.



Snimila: T. Justić

# U koraku s liturgijskim vremenom

UZ USKRSNO VRIJEME



Piše:  
dr. Tomislav  
Ivančić

## USKRS

**U**skrs stoji kao razdjelnica između korizmenog i duhovskog vremena. U korizmi se vjernici odricanjem, postom, molitvom, djelima ljubavi i osobito sakramentom isповijedi pripravljuju na proslavu Isusova Uskrsa i događanje vlastitog uskrsnuća. Od Uskrsa do Duhova se pak molitvom i čitanjem Svetog pisma osposobljavaju za primanje sile Duha Svetoga. Uskrslji Krist stoji ispred svakoga od nas tražeći korizmeno obraćenje. Istodobno, on nas uvodi u novu slobodu da izvezemo čamac života na pučinu kako bi nas Duh Sveti osporatio za vrhunske ljude i svece. Korizmeno vrijeme nas čisti od krivog mentaliteta koji nas je lažno uvjeravao da nismo sposobni biti sveci niti bolji ljudi. Isus nam dokazuje da treba ostaviti taj lažni mentalitet i početi misliti, govoriti i odlučivati se za svet život. Čovjek se izdiže iznad životinja svojom duhovnom i besmrtnom dušom. On nema granica jer mu je Bog udahnuo svoj besmrtni dah, a vjernik je na krštenju postao dijete Božje te je stoga dužan samo rasti kako bi postao velik i silan poput njegovog Oca nebeskoga. Tragično je nositi u sebi vrhunske sposobnosti, a ne upotrijebiti ih. Imati u sebi lijek za besmrtnost, a ne liječiti se. Koračajući od Uskrsa prema svetkovini Duhova, kroz sedam tjedana, Crkva uvjerava svakog vjernika da će slabost njegove vjere i njegove ljudske duhovne dimenzije izlječiti i ojačati božanska osoba Duha Svetog koji daje svoje darove prema veličini naše vjere.

## DRUGA USKRSNA NEDJELJA

**S**mrt Isusova nas je oslobođila od krize i besmisla. Uskrslji Isus dolazi ususret svojim učenicima da ih susretne i uvjeri kako će zauvjek kao takav živjeti među njima i u njima. Toma to nije mogao povjerovati. Zato mu je Isus dopustio da opipom doživi njegove rane i očima srca prepozna da je u Isusu sudbina čovječanstva.

Već deset godina u liku mjesne požeške Crkve Isus se na neki način ukazuje svim vjernicima Biskupije. Crkva je njegovo tijelo i vjernici su njegovi učenici kojima bi on htio dati iskustvo susreta s njime kako bi bili sigurni da je on među njima. U liku Biskupije on čini nova djela i na nov način okuplja svoje vjernike. No, da li mu oni vjeruju? Naše riječi su dokaz vjere i nevjere. Tvoje riječi će te opravdati i tvoje riječi će te osuditi. Ako

govoriš negativne, ružne, grešne, razorne riječi, tada to ubija, razara i usmrćuje tebe. Govoriš li dobre i zdrave riječi, riječi povjerenja, nade i ljubavi, tada oživljuješ sebe, ljude oko sebe i svoju Crkvu. Naše riječi su sudbonosne. Neurolozi nam znanstveno tvrde da svaka negativna riječ razara mozak a svaka dobra riječ ozdravljuje čovjeka i njegov mozak. Vjernik je čovjek koji govori dobre i zdrave riječi. Po riječima te prepoznaju da li si član požeške mjesne Crkve ili si ubojica koji svojim riječima razara međuljudske odnose, svoju dušu i zajedništvo svoje Crkve. Isus je Božja riječ. On je svojim riječima liječio sve bolesti, istjerivao zle duhove i uskrisivao mrtve. Riječi Božje i riječi ljudske mogu preobraziti požeško društvo, slavonske ljude i osobito vjernike Požeške biskupije.



## TREĆA USKRSNA NEDJELJA

**B**og je čovjekova sudbina. Bez Boga čovjek ne zna odakle je i zašto morao doći na svijet. Dolazimo i odlazimo odavde a da nismo spoznali tko smo, što se s nama događa, što je smrt, što će biti u budućnosti. Samo nam Bog može dati informacije o našoj sudbini. Ali kako do Boga?

Hod ususret svetkovini Duhova je prilika da susretнемo Boga kao svoga Oca i Isusa kao Spasitelja i Prijatelja. Prvi korak do susreta s Isusom je slušanje njegovog govora iz Svetog pisma i u propovijedi Crkve. Tek kad tu Riječ ra-

zumijemo i prihvativamo srcem i životom moguće je susresti Boga.

Zar ne bi to bio preokret u tvome životu kad bi danas odlučio da ćeš svaki dan čitati po jedno poglavje iz Svetoga pisma, Novoga zavjeta kako bi temeljito upoznao Isusa? Zar ćeš i dalje živjeti kao kršćanin, a da nisi pročitao Novi zavjet, da ne znaš što Bog o nama misli i s nama planira? Kako ćeš se opravdati na času smrti dolazeći ususret vrhunskom biću i jedinoj osobi, koja je naš smisao, Stvoritelj i vlasnik svega, a da nisi nikad pokušao odgonetnuti koji je smisao tvoga

boravka na zemlji?

Kako čitati Sveti pismo? Počni npr. s Markovim evanđeljem. Čitaj riječ po riječ, polagano, nastojeći razumjeti svaku misao, uživi se u opisu Isusova djelovanja i njegova govora. U duhu gledaj Isusa dok čitaš o njemu i pusti neka te svaka riječ dodirne i pokaže ti nove proplanke misli, osjećaja, života i budućnosti. Shvati, to je Božja a ne ljudska riječ, ona je izvana jednostavna, ali u sadržaju duboka i nedokučiva, sposobna da od tebe učini vrhunskoga čovjeka. To su riječi koje su činile čudesna, liječile i oslobođale.



## ČETVRTA USKRSNA NEDJELJA

Današnja nedjelja je posvećena zvanju u Crkvi. Svaki vjernik ima svoj poziv kako da izgrađuje Crkvu i svjedoči za Isusa. Na prvom mjestu je svijest, da smo svi pozvani biti sveti. Kako postati svet i pomoćnik ljudi?

Počni moliti. Molitva je razgovor s Bogom. Ima molitava kojima vjernici razgovaraju sa samima sobom, ima drugih u kojima samo izgovaraju prazne riječi, ima molitava koje ljudi koriste kao magiju, ima molitava kojima ljudi samo blebeću, kako kaže Isus, ima molitava koje ne izlaze iz srca, ima onih koje ljudi izgovaraju unatoč grijeha, a da se ne kaju, niti smatraju da su oni potrebni najprije obraćenja, kajanja i poniznosti. Kada ti moliš, najprije se saberi, a to znači, sjeti se da je Bog uvijek tu. Sjeti se kako si totalno ovisan o Bogu, da ga trebaš ali i da on tebe voli. Prekriži se i pri tome se sjeti da time Isusovu smrt i uskrsnuće primjenjuješ

na sebe i da je čitavo Presveto Trojstvo na tebi. Nakon toga možeš Boga slušati, a onda mu govoriti i na kraju zahvaliti. Imaš li povjerenja u Boga, vjeruješ li da te on voli i da ti želi samo dobro? To je uvjet za uspješnu molitvu.

U čitanju Svetog pisma ti slušaš Boga, u molitvi Bog sluša tebe. Uči moliti misleno, ne izgovarači riječi nego ih nekako mislima šaljući Bogu. Nakon toga nauči na temelju tekstova Svetog pisma moliti razmatrajući. Moliti možeš i meditativno. Napokon možeš moliti i kontemplativno. Moliti možeš sjedeći, klečeći, hodajući, ležeći, stoeći. Molitva je djelovanje, susretanje Boga i čovjeka. Počni odmah tako moliti kako bi se ispunio Duhom Svetim i bio sposoban slaviti Euharistijski kongres pri-godom desete obljetnice uspostavljanja Požeške biskupije.

## PETA USKRSNA NEDJELJA

Uskrs ima smisla ako prihvatimo djelovanje Duha Svetoga koga smo primili u sakramentima, posebno u sakramenu Potvrde. Isus je došao na svijet i umro za nas da bismo primili njegova Duha, te živjeli njegovim životom. Duh Sveti je ljubav Oca i Sina, on je Božja sila koja liječi rane našega duha te nas ospozobljava za vrhunske ljudе i svete vjernike. Duh Sveti dijeli i svoje darove po kojima možemo činiti djela koja je Isus činio te svjedočiti da je Isus jedini spasitelj svijeta, Bog i čovjek. Duh Sveti nas čini sposobnima da ljubimo jedni druge. Naša domovina i posebna Požeška biskupija može postati moralno preobražena ako vjernici Biskupije budu tražili da ih Duh Sveti preobrazi. Kako?

Bilo bi dobro napraviti odluku da ćeš kroz tri puna tjedna svaki dan klečeći 20 minuta moliti da te Duh Sveti is-

puni, preobrazi i vodi. Kako moliti? Najprije nekoliko minuta priznavati svoje grijeha i oprštati onima koji su te povrijedili. To je nužno, jer Duh Sveti može ispuniti srce i tijelo samo onoga tko se čisti od grijeha. Nakon toga bi bilo potrebno desetak minuta uporno moliti Duha Božjega da se razlike tvojim sposobnostima i tako te učini zdravim, novim, preobraženim čovjekom. Napokon zadnjih pet minuta samo zahvaljuj Bogu za svoj život i sve što ti je dosada davao te posebno za dar Duha Svetoga. Na taj način ćeš doživjeti Isusovu prisutnost u svom životu, ali i novu snagu i izvornu radost. Da bi tih dvadeset minuta zaista bio hod prema ispunjenju Duhom Svetim potrebno je da svaki dan čitaš Djela apostolska, te tako iz Svetog pisma naučiš moliti i razborito prepoznavati djelovanje Duha u tebi.

## SEDMA USKRSNA NEDJELJA

Necu vas ostaviti siročad, kaže Isus. Zato je ostao s nama. U sv. misi je među nama, hrani nas sobom, voli nas, prašta nam, ozdravljuje nas, oživljuje i vodi. On se nastanio u tvojoj crkvi, među našim kućama on si je napravio svoju kuću, među našim stanovima i on se nastanio. Isus stane s nama, on je naš susjed, priatelj, savjetnik, liječnik. Iskoristi svaki dan i posjeti ga u njegovoj kući. Udi u njegovu kuću, u crkvu, sjedi ili klekni blizu tabernakula i gledaj ga dugo, dok ne osjetiš kako ti govori, mij-

enja te, ozdravljuje i preobražava. Predaj mu svoj muke, strahove, boli. Izreci mu svoje slabosti i grijeha i moli ga da te opere, oprosti ti, očisti od grijeha. Onda ga moli da i ti možeš praštati drugima. Jednostavno sklopi s njime prijateljstvo. Dobro je stoga ne zaboraviti da Isusa prepoznaješ čitajući evanđelja iz Novog zavjeta. Doživjet ćeš da s Isusom u snazi Duha Svetoga sve možeš. On je hagioterapija-sveta terapija- koja liječi duhovne bolesti, a to znači bolesti koje tebe izravno kao čovjeka razaraju. Naučit ćeš

## ŠESTA USKRSNA NEDJELJA

Na zemljи smo se rodili, ne da budemo materijalno bogati, nego duhovno i moralno snažni i vjerni. Biti, a ne imati -smisao je našeg života. Ako sve imamo, a sami smo nemoralni, onda nemamo ništa. Naprotiv ako smo vrlinama i do-brim djelima bogati, tad i pokraj krajnjeg materijalnog siromaštva odlazimo bogati, radosni i sretni. Jesi li svjestan tog temeljnog pravila života?

Svaka molitva, praštanje, kajanje, dobro djelo, vježbanje u vrlinama tebe čuvaju i tebi osiguravaju trajni život. Svaka nepravda, korupcija, grijeh, mržnja, prijevara tebe ubijaju i uzimaju ti sve što imaš. Budi razborit, zavoli danas sebe, kao što te Isus voli.

Duh Sveti- darovan ti je da ti bude prijatelj, pratičac, savjetnik, branitelj, tješitelj i nutarnji učitelj. Kad je on s tobom tad uživaš mir koji ti nitko ne može pomutiti. S Duhom Svetim možeš sigurno voditi svoju firmu, odgajati svoju djecu, ljubiti vjerno bračnog druga, možeš djelotvorno i pravedno voditi politiku, oslobođiti se iz teških bolesti i nesreća. On je Bog koji je došao da bude s tobom. Požuri se da ga moliš neka te potpuno ispuni, neka se kod tebe nastani. Ne učiniš li to bit ćeš cijelu vječnost tužan i frustriran.. Zato se odluci petkom postiti, moliti svaki dan za dar Duha Svetoga, čitati Sveti pismo, činiti dobro drugima, praštati im, dobro se isповjediti i odreći se onoga što te zavodi na otuđenost tebi i Bogu. Jesi li u ovo vrijeme između Uskrsa i Duhova rastao ili su ti dani prolazili prazni? Još nije kasno, danas se možeš trgnuti i početi činiti trajna, moralna, vrhunska Božja djela. Tvoja sreća je Bog.



imati povjerenja u Isusa, shvatit ćeš da je on tu radi tebe, da je za tebe došao dati život, jer si dragocjen i velik, na Božju sliku stvoren. Tvoje prijateljstvo s Isu-som je tvoja vrhunska životna šansa.

On želi da budeš tamo gdje je on, u nebu zauvijek, da prodeš svijetom čineći dobro. Znaš li ti, da te nitko nije tako volio kao što te ljubi Isus. Zamislji, Bog je on, a tebe osobno voli, zove, spašava, za tebe je u crkvi i čeka te. Euharistij-ski kongres Požeške biskupije želi ti to svestrano osvijestiti.

**POŽEŠKI VJEROUČENICI POSJETILI DOM ZA PSIHIČKI BOLESNE ODRASLE OSOBE**

# Škola ljudske solidarnosti i ljubavi

Piše: Ljiljana Marić



Snimio: D. Mirković

**U** organizaciji Katehetskog uređa Požeške biskupije te vjeroučitelja požeških srednjih škola 5. ožujka Dom za psihičke bolesne odrasle osobe posjetilo je stotinu vjeroučenika iz pet požeških srednjih škola. Njima se pridružio i biskup msgr. dr. Antun Škvorčević.

### Susreti koji oplemenjuju

Prvi puta sam bila ovdje prije dvije godine. Iako me na prvi pogled zaprepastila ova situacija, jer nikada nisam bila u sličnoj ustanovi, mogu reći da je za mene ovo vrlo lijepo iskustvo. Ljudi su ovdje opušteni kao djeca, a na taj način nam se i vesele, posebno se za nas uređuju. Raduju se svakoj sitnici koju im donesemo. Ovo su susreti koji nas oplemenjuju – kazala je Ana Rajić iz požeške Gimnazije.

čitelja Ive Grbeša kada su dom posjetili vjeroučenici požeške Ekonomski škole, nakon čega su im se pridružile i ostale požeške srednje škole.

### Suosjećati prema ljudskoj patnji

– Željeli smo na ovaj način senzibilizirati učenike prema ljudskoj patnji i poteškoćama koje su ponekad daleko od naših očiju. Mladi ljudi često nemaju osjećaja u kakvoj situaciji žive te su nezadovoljni sa svojim životom, a kada dođu ovdje, vide da ima ljudi kojima je puno teže, a ipak se nekako nose s time. Ovdje imamo priliku pokazati svoju ljudsku solidarnost, ne samo u donošenju nekakvog dara nego prije svega u pokazivanju osjećaja za patnju drugoga. Mladi se na taj način uče socijalnoj osjetljivosti – kazao je vjeroučitelj Grbeš.

Za tu osjetljivost učenicima je zahvalila i ravnateljica Katica Krijanović koja je dodala da mnogi od njih nemaju nikoga te im ovi susreti, kojima se posebno raduju, jako mnogo znaće. Zahvalu je uputila i požeškom biskupu Antunu Škvorčeviću koji se tog dana pridružio požeškim srednjoškolcima, a koji inače redovno posjećuje ovu ustanovu.

### Božja ljubav preobražava trpljenje

Biskup je korisnicima Doma kazao kako su im željeli posvjedočiti svoju blizinu, ne samo svojim osjećajem i molitvom nego i svojim pohodom. Ovim svojim dolaskom, dodao je, došli smo vam reći da vam je Bog blizu i da niste osamljeni, bez obzira što se možda osjećate napušteni od ljudi.

– Božja ljubav je ta koja daje smisao trpljenju, iznakaženom licu, našim mu-

kama i tjeskobama. Dragi štićenici, mi smo upravo zato došli ovamo da bismo u vama prepoznali blizinu Božje ljubavi kroz vaše patnje i trpljenje. Nemojte pomisliti kada vas netko od ljudi napusti i prezre da ste onda konačno napušteni i prezreni jer ni u jednom trenutku nije vas i neće prezreti Bog, najčvršća točka ljudskog života. To je Bog koji voli čovjeka i koji je išao za njega na križ, do u smrt. Kada vam je najteže pogledajte križ i onda u njemu prepoznajte smisao svojih patnja i sigurnost da će ljubav koja je jača od smrti preobraziti sve ono što je vaše trpljenje, izgubljenost i dati svemu tome neku puninu i konačnost – poručio je požeški biskup Škvorčević, zahvalivši se ujedno mladima što već godinama dolaze u posjet ovom Domu koji zrači posebnom nutarnjom ljepotom ljudskih duša.



Snimio: D. Mirković

## Korizmeno hodočašće kaptolačke djece

Već sedmu godinu zaredom vjeroučenici kaptolačke osnovne škole te članovi dječjeg crkvenog zbora kroz korizmu pješice hodočašće u filijale svoje župe: Alilovce, Ramanovce, Češljkavce, Golo Brdo i Doljanovce, gdje sudjeluju na misnim slavljinima koje predvodio kaptolački župnik preč. Vladimir Virag.

Dječje hodočašće počelo je na poticaj vjeroučiteljice Ljubice Maljur koja je na taj način željela potaknuti djecu da kroz pješačenje na fizički način osjetite značenje žrtve u korizmi. Osim

toga, djeca nedjeljom uglavnom ne maju nekih drugih sadržaja, a na ovaj način, osim što osjetite značenje žrtve, upoznaju bolje i svoju župu te nedjeljno dopodne provode u druženju, molitvi i pjesmi. Iako je u početku krenulo tek 15 – ak vjeroučenika sada ih u prosjeku hodočasti svake nedjelje oko 60 – ak, od trećeg do osmog razreda, a znaju im se pridružiti i srednjoškolci koji su taj hod već iskušili kao osnovnoškolci. Najviše je do sada hodočastilo 110 vjeroučenika.

(T. M.)



Snimio: D. Mirković

## Vjeronaučna olimpijada Požeške biskupije za osnovnu i srednju školu

# Najbolji vjeroučenici iz Pleternice i Virovitice

U organizaciji Katehetskog ureda Požeške biskupije 21. ožujka u Požegi je održana biskupijska vjeronaučna olimpijada za osnovne i srednje škole. Nakon županijskih natjecanja za osnovnu školu koja su održana u Lipovljanim, Slavonskom Brodu, Osijeku, Požegi i Čađavici, na biskupijskom natjecanju okupilo se deset najbolje plasiranih ekipa iz osnovnih škola: »Lj. Gaja« Nova Gradiška, iz Starog Petrovog Sela, »Vladimira Nazora« Daruvar, iz Sirača, Feričanca, Pleternice, Pakraca, Jakšića, »V. Nazora« Virovitica te iz Špišić Bukovice. Pobjedili su učenici OŠ fra Kaje Adžića Pleterničanina iz Pleternice s 415 bodova, drugo mjesto osvojila je OŠ Mladost iz Jakšića sa 402 bodova, a treće mjesto OŠ braće Radića iz Pakraca s 398 bodova.

Ekipa iz Pleternice koju čine Valentina Šinko, Ivana Uložnik, Ivan Budim i Antonija Jagodić s mentoricom s. Leopoldom Kefelja predstavljal će našu bisku-



Snimio: D. Mirković



▲  
Zajednička fotografija  
učenika srednjih  
i osnovnih škola koji  
su osvojili prva tri  
mesta.

piju na državnom natjecanju koje će se održati idući mjesec u Vinkovcima.

Nakon školskih natjecanja koja su održana u srednjim školama na području naše Biskupije, na biskupijsko natjecanje pristupilo je petnaest ekipa, i to iz Virovitice, Slatine, Orahovice, Požege, Pakraca, Daruvara i Nove Gradiške. Najviše znanja pokazali su učenici Gimnazije Petra Preradovića iz Virovitice koji su sa 142 boda osvojili prvo mjesto. Drugo mjesto osvojila je Gimnazija iz Požege sa 135 bodova a treće mjesto osvojila je Srednja škola Marka Marulića iz Slatine sa 120 bodova.

Vjeroučenici Ana Vunak, Marija Jurković, Ivana Gojević i Filip Đurđević iz

virovitičke Gimnazije predvođeni mentoricom prof. s. Anom Oršolić također će sudjelovati na državnom natjecanju u Vinkovcima i to treći puta zaredom kao naš biskupijski predstavnik.

Domaćin natjecanja za osnovne škole bila je OŠ Julija Kempfa iz Požege, a za srednje škole Poljoprivredno-prehrambena škola iz Požege. Drugi dio natjecanja za osnovnu i srednju školu u tomboli i Milijunaku održan je u Dvorani sv. Terzije Avilske. Najboljim vjeroučenicima i njihovim mentorima dodijeljene su nagrade, diplome i zahvalnice, a svim sudionicima pohvalnice s prigodnim darovima.

— Mario Sanić

## Prvi puta na požeškoj Kalvariji održavao se križni put mladih

### Mladi subotnju večer proveli na križnom putu

U organizaciji Katehetskog ureda Požeške biskupije i u suradnji s vjeroučiteljima požeških srednjih škola ove korizme na brdu Kalvariji iznad Požege održavao se jedinstveni križni put. Svake subote u 20 sati mladi su se okupljali na pobožnost križnog puta. Prvi požeški večernji križni put s vjeroučiteljem Igorom Begićem predvodili su 24. veljače učenici požeške Poljoprivredno-prehrambene škole.

— Pokrenuli smo ovaj večernji križni put sa željom da mlade u korizmi izazovemo, ali i potaknemo da se uključe u duhovni hod praćenja Isusa na njegovu križnom putu, pogotovo u ovoj godini kada se slavi deseta obljetnica utemeljenja i uspostave Požeške biskupije, ali isto tako i u ovo vrijeme intenzivne priprave

za naš Euharistijski kongres. Smatramo da je ovaj večernji termin pogodan i malo izazovan, jer su mladi postali mladi kasnovečernjih i noćnih izlazaka, a mi im evo nudimo jedan večernji izlazak na put svjetla - kazao je vlč. Mario Sanić, predstojnik Katehetskog ureda Biskupije.

Igor Begić kao i ostali požeški vjeroučitelji smatraju da je ova ideja koju su njihovi vjeroučenici s oduševljenjem prihvatali, odlična. Još jednom se pokazalo da mladi nisu nezainteresirani za vjeru, samo treba naći pravi način na koji im će se to približiti. A to je pokazao i njihov odaziv, prosječeno ih je bilo stotinjak, a zanimljivo je, da ih je jednako mnogo bilo i na drugu korizmenu subotu kada su križni put predvodili mladi Ekonom-

ske škole, unatoč tome što je padala kiša. Uz mlade iz požeških srednjih škola križni put su molitveno predvodili svećenici Mario Sanić, Želimir Žuljević, Goran Malenica, Mario Rašić i đakon Ivo Grbeš. (H. T.)



Snimio: D. Mirković

**DJEĆE HODOČAŠĆE U VOĆIN** ■ Ovogodišnje 36. hodočašće učenika osnovnih škola u Voćinu održat će se 5. svibnja pod motom »Krist danas i vijek«. Euharistijsko slavlje počinje u 10 sati. U poslijepodnevnom programu održavaju se natjecanja u vjeronaučnom kvizu i raznim sportskim disciplinama. Prednatjecanja u vjeronaučnom kvizu, nogometu i graničaru održat će se na dekanatskim susretima tijekom travnja. Najuspješnije župe predstavljat će svoje dekanate u Voćinu. Glavna tema ovogodišnjeg vjeronaučnog kviza je »Deset godina Požeške biskupije«. Upravo vjeronaučni kviz iz Voćina, nakon uvođenja vjeronauka u škole postao je model za sadašnju Vjeronaučnu olimpijadu Maloga koncila. (M. S.)

Požeška biskupija pomaže gradnju župne crkve u Čardaku

# Gradnja porušene crkve započela iz kokošnjca

Piše: Ljiljana Marić



▲ Župna crkva u Čardaku do temelja je srušena 1992. godine a prije toga je opljačkana.

Kada se 2000. godine, nakon osam godina progona, u Čardak, u Bosanskoj Posavini, vratio župnik Željko Vlaić svoju je crkvu i župni stan zatekao u ruševinama. Prijeratni kokošnjac župnik je osposobio za svoj rad i život te započeo prvo obnovu župnog stana a potom i crkve. Naslijedio ga je 2004. godine sadašnji župnik Miroslav Ćavar.

Kako se u Župu Žalosne Gospe koju čine četiri sela, Čardak, Živkovo Polje, Donji Kladari i Kornica, vratilo samo oko 120 ljudi u 73 kuće od 3264 vjernika prije rata, župnik je odlučio potražiti pomoć za gradnju od biskupija u Hrvatskoj.

## U župi tek dvoje djece

– Župljani ne mogu sami graditi crkvu, ali nam dobrom dijelom pomažu župljani koji su prognani i žive u inozemstvu, posebno su aktivni oni koji se nalaze u Švicarskoj. Tu svakako treba spomenuti i Vladu Republike Hrvatske koja ne pomaže samo u gradnji crkve nego i u obnovi kuća. Isto tako posebno zahvaljujem biskupu Antunu Škvorčeviću jer je spremno prihvatio naš poziv za pomoći. Naime, poslao sam

svim biskupijama u Republici Hrvatskoj zamolbu s troškovnikom gradnje crkve. Svoj prilog je dala Gospičko senjska biskupija, a Požeška nam konstantno pomaže od 2005. godine. Na neki način osjećamo da nas je uzela u zaštitu. Bogu se molimo i Bog nam pomaže – ističe župnik Ćavar.

Župa Čardak koja je osnovana 1963. godine danas se nalazi jednim dijelom u općini Modriča, a drugim dijelom u Bosanski Šamac. Kako ovaj dio pripada Republici Srpskoj time je situacija povratnicima još teža. Naime, njihov povratak nitko ne potiče i pomaže zbog čega se vraćaju samo stariji. U župi ima tek dvoje djece, a da se nije vratio župnik prije sedam godina upitno je da li bi se itko vratio jer povratak je počeo tek nakon njegovog dolaska.

Crkvu koja je do temelja srušena miniranjem dao je, kao i samostan, sa graditi prvi vrhbosanski nadbiskup Josip Stadler 1915. godine.

## U porušenu crkvu vraćene samo postaje križnoga puta

Prije rušenja sve je opljačkano. Sama crkva imala je umjetnički vrijedne vitraje, mozaike i freske. Od svih umjetnina sačuvano je jedino 14 postaja križnoga puta, od čega je 13 postaja vratio jedan pravoslavni svećenik, a 14. je nedavno



vraćena nakon što je nađena u Brčkom. Temelji za novu crkvu su položeni 2003. godine, a gradnja je počela 2005. godine. Crkva se danas nalazi pod krovom, a ove godine trebala bi se staviti stolarija te prema mogućnosti uvesti struju i ono što je najosnovnije kako bi se mogla odvijati liturgijska slavlja.

Redovnice Služavke malog Isusa koje je ustanovio nadbiskup Štadler bile su u Čardaku sve do rata kada je njihov samostan porušen. Nakon obnove samostana ponovno su se u rujnu prošle godine vratile u Čardak. Njihova glavna zadaća je briga za stare i nemoćne. U suradnji sa caritasom vode patronažnu službu na području modričke regije, odnosno pet župa.

Prije godinu i pol župu Čardak na blagdan Žalosne Gospe, zaštitnice Župe, posjetio je biskup Škvorčević koji je tom prigodom predvodio euharistijsko slavlje iskazujući na taj način poštovanje prema patnjama kojima su bili izvragnuti vjernici te župe iz koje su 24. lipnja 1992. godine svi bili прогнani. Za tu duhovnu, a onda i materijalnu potporu, tada i danas, posebno zahvaljuje njezin župnik Ćavar.

## Prodajom kolača pomažu siromašne

Caritas požeške župe sv. Terezije Avilske i ove je godine organizirao korizmenu akciju prodaje domaćih kolača koje su pekli župljanke. Kolači su se prodavali nakon nedjeljenih misa kroz sve četiri korizmene nedjelje u ožujku. Na taj način, kako je kazao kapelan vlc. Mladen Štivin, pokušavamo, osobito kroz vrijeme korizme, probuditi kršćansku ljubav. Prikupljenim novcem podmireni su najnužniji životni troškovi najpotrebitijim župljanima, te kupljeni paketi za siromašne obitelji s područja ove župe.



## Virovitički Caritas pomaže Kninu

Caritas župe Sv. Roka u Virovitici ove je korizme organizirao veliku akciju pomoći Kninu pod nazivom »Virovitica za Knin«, u kojoj je za potrebe više od 800 egzistencijalno ugroženih obitelji Knina i više od 130 korisnika kninske Pučke kuhinje sakupljao namirnice i novac.

– Uz dobročinitelje, koji su u trgovackim centrima u kutijama ostavljali namirnice za one u potrebi, u akciju su se uključile i tvrtke i škole. Mališani su napisali uskrsne čestitke priložene paketima s namirnicama koje smo prije Uskrsa isporučili žiteljima Knina. Za Knin smo se odlučili na molbu kninskog Caritasa, a ova akcija, kao i prijašnja za Božić, pokazala je kako smo unatoč materijalnoj oskudici još uvijek dovoljno bogati dobrotom da od nje naša braća u potrebi imaju koristi – istaknuo je fra Siniša Paušić, voditelj Caritasa župe sv. Roka u Virovitici. (M. M.)



Snimila: V. Mikić

D ošavši kao svećenik u novokapelačku Župu 1988.godine, preč. Nikola Jušić je kod prvog blagoslova kuća uočio u selima velik broj staračkih obitelji i samaca. Jedna stara žena molila ga je tada neka se pobrine za njezinu kćer koja će morati ostati sama, a treba joj pomoći. Već tada je pomislio na gradnju jednog objekta u kojem bi časne sestre držale vjeronauk i možda mogle brinuti o ponekoj staroj osobi.

Ideja ga nije napuštala, pa 1991. godine počinje gradnja Doma sv. Vinka, koji je 1994. otvoren za 25 štićenica. Kasnije, uz pomoć Ministarstva rada i socijalne skrbi, današnjeg Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi, dolazi do proširenja objekta, u kojem je danas tridesetak starica.

»Nije to moje djelo, nego Božje. On je to učinio po zagovoru svojih svetih, posebno svetog Vinka, kojeg sam molio za ostvarenje ovog plana. Bio sam samo oruđe, nekad bolje, nekad lošije, u ostvarivanju tog djela«, ističe preč. Jušić dodajući kako je »Dom materijalno vlasništvo Župe, u čiju je izgradnju i proširenje ulagala i država, s kojom je načinjen Ugovor o krištenju Doma, odnosno prostora, na rok od 30 godina. U njemu isto tako stoji kako prioritet pri zapošljavanju imaju časne sestre, jer želimo da one ovdje djeluju.

#### Lanac socijalne skrbi

Požeška biskupija ide na uspostavu jednog lanca socijalne skrbi. Pri završetku je Dom za siromašne i darovite učenike, a idemo i na osnivanje Domova ili kuća za zbrinjavanje starih, nemoćnih i bolesnih, jer smo dužni činiti dobro. Imamo i jedan ogledni primjer crkvenog dječjeg vrtića u Župi sv. Leopolda Mandića, zatim u Novoj Kapeli Dom sv. Vinka. Ove aktivnosti trebale bi postati realnost i svakidašnjica crkve. Stoga je u Biskupiji krajem prošle godine osnovano i Povjerenstvo za skrb o starima i nemoćnima, čiji sam pročelnik«, kaže prečasni Jušić.

Smještaj u Domu sv. Vinka se naplaćuje prema državnom taksovniku. Županija Brodsko-posavska je osnivač Doma, a crkva traži suosnivačko pravo. Smještaj u dvokrevetnoj sobi za pokretnu osobu stoji 1900 kuna. Taksa se povećava ukو-

## DOM SVETOGA VINKA ZA STARIE I NEMOĆNE U NOVOJ KAPELI

# Ovdje se zaista osjećamo kao u svome domu

Piše: Višnja Mikić

liko je osoba nepokretna ili joj treba više medicinske skrbi.

Upravitelj novokapelačke Župe od prošle godine vlč. Đuro Cvitić skrbi o duhovnim potrebama štićenica Doma, gdje svakodnevno služi svetu misu, a po potrebi pohodi ih i po sobama te ispovjeda, pričešće i podjeljuje bolesničko pomazanje.

»Novokapelački župnik upravlja dvjema župama: Blažene Djevice Marije Nova Kapela i Presvetog Trojstva Gornji Lipovac. Imamo prilično filijala, a u selima dosta staračkih obitelj, stoga je preč. Jušić, po svom dolasku u Župu, uvidio opredavanost osnivanja jedne ovakve ustanove, koja je bila potreba i odraz stanja na terenu«, kaže vlč. Cvitić.

#### Dom je veliki blagoslov za župu

Nova je u Novoj Kapeli i časna sestra Marija Babić, koja ovih dana preuzima brigu o vođenju Doma kao upraviteljica, odnosno predstojnica. O tridesetak štićenica brine se pet časnih sestara, uz dvije koje pomažu u drugim aktivnostima Župe. One su Marijine sestre od čudotvorne medaljice, koje inače brinu o starima, nemoćnima i napuštenima.

»Ovaj Dom daje smisao životu i radu nas, sestara, ističe s. Marija, mada one u slobodno vrijeme rado posjete i druga mjesta i sela sa starima i nemoćnim osobama. Ovih dana tako su posjetile Pavlovce, selo u kojem su uglavnom staračka domaćinstva, popričale su s ljudima koji su radosni kad ih netko obide. Inače je Dom svetog Vinka kuća molitve«,

naglašava s. Marija. »Župa ima veliki blagoslov, jer su u Domu štićenice koje stalno mole u sobama i u blagovaonici. Tamo gdje su štićenice nepokretne, dođu žene koje mogu i mole zajedno i tako tijekom cijelog dana. Naš Dom je tako dom molitve«, ponosno kaže naša sugovornica.

Časnim sestrama svakodnevno pomažu njegovateljice, kuharice, spremacice. Posla je dosta, ali kako kaže medicinska sestra Marina Lalić, svi se lijepo slažu.

»Ma, sestre su susretljive, čim zovemo odmah se 'stvore' kraj nas, sve nam pomognu, a kad smo dodatno bolesne, posebno brinu o nama«, ističe Zorica Samardžija koja je u Dom došla prije osam godina nakon operacije kukova. »Imam sina u Zagrebu koji me posjećuje, nazove telefonom, ali sestre i osoblje Doma zamjenjuje i obitelj i rodbinu. Ovdje nam je doista dom.«

Draga Kovačević koja je u novokapelačkom Domu punih dvanaest godina dodaje da je boravak u ovom Domu prava blagodat jer da nije ovdje živjela bi sama.

»Zašto da budem sama, ako mogu vrijedjeme i toplinu doma podijeliti s nekim? Posebno sam radosna zbog svakodnevne svete mise u kapelici Doma. Jednom tijedno imamo klanjanje pred Presvetim i vjerujte, to nam daje snagu u ovim našim 'kasnim' godinama. Osobno volim puno čitati, pa, uz cijelodnevnu molitvu, rado pročitam koji časopis ili životopise svetaca. Budući da sam iz Batrine, posjete me prijatelji i nekadašnji susjadi i ne želim odavde nikuda«, završava Draga.

OVAJ DOM DAJE  
SMISAO ŽIVOTU I RADU  
NAS SESTARA, ISTIČE  
ČASNA SESTRA MARIJA  
BABIĆ, NOVA UPRAVITELJICA DOMA.

Snimila: V. Mikić



DVOIPOGODIŠNJI JOSIP BANEKA IZ VIROVITICE BOLUJE OD RIJETKE BOLESTI »OKO, MIŠIĆ, MOZAK«

# »Josip ne vidi i ne kreće se, ali nas nada ne napušta!«

Piše: Marija Mikolić

*Kad nam se sve ovo dogodilo, bilo nam je jako teško, osjećali smo se izgubljenima, pa onda ta neizvjesnost, neimaština. Još uvijek ima dana koji nisu sjajni, kada čovjeku dođu teške misli. No, ne odustajemo – kaže tata Igor.*

Vedrina, zajedništvo i međusobna pomoć slika je četveročlane obitelji Baneka iz Golog Brda, malog mjesteta nedaleko Virovitice, koja se već više od dvije godine bori s rijetkom bolešću pod nazivom »oko, mišić, mozak«, od koje boluje najmlađi Josip.

– Znamo da o bolesti ne znamo gotovo ništa i to je najgore – kaže 24-godišnja mama Andrea, držeći u rukama dvojogodišnjeg Josipa, koji vidi samo na jedno oko, ima problema s jetrom, disanjem, kožom i mišićima, zbog čega vrlo vjerljatno nikada neće hodati kao druga djeca.

– Obolio je sa svega nekoliko mjeseci. Prvo smo došli s njim u našu bolnicu u Vi-

Petogodišnji Ivan vrlo je pažljiv prema svome bolesnom bratu.



Snimila: M. Mikolić

roviticu jer se nije osjećao dobro. Prva dijagnoza bila je da je slijep i odmah su nas poslali u Zagreb na Rebro. Tamo su nastavljali otkrivati i druge zdravstvene probleme, nisu samo oči bile u pitanju, nego cijeli organizam – priča mama Andrea, inače vrlo vedra, hrabra i optimistična osoba.

Josip je Andrei i suprugu, 27-godišnjem Igoru, drugo dijete. Prvo, zabavni petogodišnjak Ivan, nema nikakvih zdravstvenih problema. Ivan od Josipa nije čuo niti jednu riječ, jer Josip ne govori.

## Žive od skromne očeve plaće

– Najviše nam je žao jer nam do danas nitko nije točno objasnio kako raditi s njim, kako se prilagoditi, možda moramo činiti nešto više od ovoga, a da nismo ni svjesni. Ni naši liječnici ne znaju puno, oni su pokazali iskrenu brigu dok je Josip bio u Virovitici u bolnici, ali nas zapravo zanima riječ stručnjaka iz Zagreba na kojeg čekamo više mjeseci. Obećali su nam javiti čim nalazi stignu izvana. Josip je dosad tri puta bio na biopsiji mišića, a istraživanja su se navodno provodila u jednoj klinici u Njemačkoj. Nisu nam još javili ništa, kakvi su rezultati i prognoze za budućnost – kaže Andrea, kojoj je velika pomoć kuma Ana i baka.

One među rijetkim dolaze u posjetu, a kuma im i financijski pomaže. S obzirom da je zbog Josipove bolesti Andrea ostala kod kuće kako bi uz njega bila 24 sata dnevno, obitelj Baneka preživljava od skromne, ali redovite, reći će Igor, plaće koju prima u Hrvatskim duhanima

u Virovitici, radeći kao sezonac i s 400 kuna dodatka za pomoć i njegu koji Josip zbog svoje bolesti dobiva u virovitičkom Centru za socijalnu skrb. Ne može jesti hranu koja nije u potpunosti samljevena, za to je potreban aparat, pa inhalator i aspirator, kako bi disanje Josipu bilo lakše. Sve je to obitelj kupila ili nabavila uz pomoć dobročinitelja, poput Ane kojoj se od srca zahvaljuje.

## Nada u Božjim rukama

Bolest koja ih je snašla na neki ih je način i ohrabrla, reći će 'glava obitelji', Igor, koji poput svoje supruge ne odustaje u nadi da će malo Josip s vremenom pokazivati sve veće znakove napretka.

– Već sada, u odnosu na prije godinu dana, lakše nam je, jer on sam lakše sjedi. Prije nije mogao sjediti ni nekoliko minuta, zbog opterećenja na kralježnicu i mišiće, a sada se već i igramo. Voli šakaljanje, kad mu se priča, smijeh. Kad nam se sve ovo dogodilo, bilo nam je jako teško, osjećali smo se izgubljenima, pa onda ta neizvjesnost, neimaština. Još uvijek ima dana koji nisu sjajni, kada čovjeku dođu teške misli. No, ne odustajemo. Iako Josip ne vidi i ne može se kretati, nuda nas ne napušta – poručuje tata Igor.

Obitelj Baneka nadu polaže u molitvu, u Božje ruke. – Ja ponekad i ministriram, obučem ono lijepo odijelo, pa je tata sretan. Zajedno se odemo moliti u crkvu, za bracu, za sve – uvijek namijan priča Ivan koji najviše voli vožnju biciklom i svoga malog brata.



Snimila: M. Mikolić

## RAČUN ZA POMOĆ

Svi koji novčano žele pomoći obitelji Baneka mogu to učiniti uplatom na žiro-račun Igora Baneka kod **HPB: 3208582990** s naznakom »za Josipa«. Obitelj Baneka iskreno se unaprijed zahvaljuje svim dobročiniteljima kojima se preporuča u molitve.

HRVATSKA ZAJEDNICA BRAČNIH SUSRETA U VELIKOJ ORGANIZIRALA PETI VIKEND BRAČNIH SUSRETA

# Vikendi preobrazbe bračnog života

Piše: Helena Toman

**U**Domu sv. Augustina u Velikoj od 9. do 11. ožujka održan je Peti vikend Bračnih susreta kojeg je polazilo devet bračnih parova te jedan svećenik. Voditelj Vikenda Bračnih susreta, kojem je cilj međusobno bolje upoznavanje, odnosno uspostavljanje kvalitetnije komunikacije i dijalog između bračnih drugova, bio je vlč. Josip Koprek iz Varaždina.

## Mjesečne duhovne obnove

– Nakon Vikenda bračnih susreta za parove koji to žele, organiziraju se mjesečne duhovne obnove koje služe tome da bračni parovi ponajprije utvrde svoju bračnu ljubav a onda isto tako da se uključe u rad Hrvatske zajednice bračnih susreta koja ima nekoliko ciljeva, a prije svega bolju i jaču povezanost unutar obitelji. Od takvih obitelji očekuje se uključivanje i u rad župne zajednice kao pomoć župniku.

Za sada se u Požeškim Sesvetama redovito mjesečno na duhovnu obnovu okuplja oko šesnaest parova. Bračni parovi koji su prošli Vikend doživjeli su velike pozitivne promjene. Kada smo posjetili novoosnovanu Zajednicu u Novoj Gradišći jedan je suprug kazao da prije nije niti redovito molio, a sada je on taj

koji suprugu potiče na zajedničku molitvu – istaknuo je o. Zvonko Šeremet, voditelj Hrvatske zajednice bračnih susreta za područje Požeštine.

Požežanin Goran Thür koji je sa svojom suprugom Ljubicom koordinator Zajednice bračni susreti, a kojije prije

godinu dana prošao Vikend oduševljen je njegovim posljedicama po svoj bračni život. U šali dodaje da je došao s jednom ženom, a otišao s drugom.

## Povratak u dane zaljubljenosti

– Prvi dojmovi su predivni. To je jedno novo iskustvo u mom životu po pitanju braka, odnosa sa suprugom, pripadanja obitelji. Ove godine imamo 25 godina bračnog života, a nakon ovog vikenda kao da se sve vratilo na početak. Sada još rade emocije i trebat će koji dan, tjedan da bez puno euforije kažemo što je to što se ovdje pokrenulo i da li je naša motivacija, zbog koje smo došli, urodila plodom. U tom pog-



Snimio: D. Mirković

ledu imam velika očekivanja – oduševljeno nam je kazala Jakica Vuković iz Požege po završetku Vikenda bračnih susreta.

Ljubica i Danijel Vondraček iz Grabarja na Vikendu su bili prije dvije godine, a sada pomažu u organizaciji Vikenda za druge bračne parove.

– Došli smo slučajno, nismo znali što je to točno, a ono što smo doživjeli ne može se opisati. Nešto prelijepo dogodilo se u našem životu. Promijenio se način življenja u našem braku. Sada ima više komunikacije i razumijevanja. Brak je dobio na kvaliteti, a mi smo se vratili na početak, u vrijeme zaljubljenosti - kažu Ljubica i Danijel Vondraček.

▲  
Bračni parovi koji su prošli Vikend oduševljeni su preobrazbom svoga bračnog života.

## Krštena Matija Koberac iz Krapje



U župnoj crkvi sv. Antuna Padovanskog u Krapju požeški biskup dr. Antun Škvorčević predvodio je u nedjelju, 18. ožujka, euharistijsko slavlje i krstio malu Matiju, šesto dijete Ante i Zorice Koberac. S njime je u koncelebraciji bio domaći župnik Mario Cimbal i kancelar Ivica Žuljević.

Biskup je u uvodu istaknuo kako se uvijek raduje susretima s vjernicima, osobito s onima koji se katkada osjećaju da su daleko od drugih ili osamljeni, te da je svojim dolaskom u župu Krapje želio pokazati kako je za njega važan i dragocjen svaki vjernik, bez obzira o kojoj se župi radi. S posebnim poštovanjem pozdravio je obitelj Koberac i zahvalio supružnicima što su se još jedanput opredijelili za život, posvjedočili vjernost Bogu, darovatelju života, primivši šesto dijete i tako obogatili hrvatsku zemlju. Dodao je kako nema većeg bogatstva nego li je život, novi čovjek, te da stoga u znak zahvalnosti takvim obiteljima nastoji biti na krštenju petog i svakog daljnog djeteta. U Požeškoj biskupiji ima velik broj obitelji s brojnom djecom koje razumiju bogatstvo svakog novog djeteta, a za takvo svjedočanstvo biskup im je i ovom prigodom zahvalio.

## U Đulovcu dvije obitelji krstile svoje šesto dijete

Na petu korizmenu nedjelju, 25. ožujka, biskup dr. Antun Škvorčević pohodio je župu Đulovac i krstio Valentina, šesto dijete Đure i Petre Vrnavić te Marijana, šesto dijete Josipa i Nade Jozić. Uz biskupa na misi bio je domaći župnik Goran Kovačević i kancelar Ivica Žuljević.

Biskup je istaknuo kako svojim dolaskom u župu Đulovac želi svakom vjerniku dati potporu da bude što snažniji na Božjem putu ali isto tako iskazati zahvalnost i poštovanje dvjema obiteljima koje su u crkvu donijele svoje šesto dijete i žele ga povjeriti Isusu. Podsjetio je da se peta korizmena nedjelja tradicionalno naziva 'gluhom' te da se u crkvama zastiru križevi i na taj način vjernike podsjeća da se približavaju Svetom Trodnevlu muke, smrti i uskrsnuća Isusova. To je ujedno poziv vjernicima na sabranost, molitvu i pokoru kako bi se oslobođili duhovne gluhoće za Božje djelo u Isusu Kristu. Podsjetio je kako dvije đulovačke obitelji nisu bile gluhe za Božji poziv u braku. Pozvao je i druge prisutne da na svoj način posvjedoče kako Đulovac ne žele biti gluh za Boga, nego otvoren za život.

ŽUPA UZNESENJA BLAŽENE DJEVICE MARIJE U PAKRACU

# Raste optimizam ljubavi i vjere u duhom ranjenoj župi

Piše: Mario Barać

**P**akračka župa Uznesenja Blažene Djevice Marije tijekom Domovinskog rata doživjela je velika i teška razaranja s obzirom da su sakralni objekti nerijetko bili na prvoj crti bojišnice. Jedan od najtužnijih datuma u povijesti ove župe, koja danas ima oko 4500 vjernika, je 28. studeni 1991. godine, kada je u bezumnom granatiranju u potpunosti izgorjelo krovište i zvonik, a zvana su rastaljena u vatrenoj stihiji. Nešto više od 14 godine kasnije, točnije 17. prosinca, zahvaljujući poklonu biskupija i Hrvata iz Austrije, na obnovljeni zvonik pakračke župne crkve postavljena su četiri nova zvona koja je blagoslovio požeški biskup msgr. dr. Antun Škvorčević. Biskup je tom prigodom rekao: »Opet uzdižemo nova zvona koja kao da dijele sudbinu naroda i grada, Crkve i njezinih vjernika. Neka ova podignuta zvona na zvonik vaše crkve ne budu nikada više uništена, i neka traju u vašoj dobroti, plemenitosti i ljubavi.«

## Župna crkva - ponos vjernika

Značajniju obnovu posljednjih godina doživjela je jednobrodna barokna župna crkva izgrađena 1763. godine, posebno njezin vanjski izgled. Obnova unutrašnjosti crkve još je uvijek u tijeku, a restauracija glavnog baroknog oltara iz 1761., koju izvodi Hrvatski restauratorski zavod i koja je započela prije godinu dana, još je u tijeku. Završene su skice za četiri vitraja koje je izradio akademski slikar Josip Botteri Dini iz Splita, a u crkvu bi trebali biti



Snimio: M. Barać

postavljeni još ove godine. Na kor župne crkve bit će ove godine postavljene i obnovljene Heferer orgulje iz 1900. godine.

I preostale župne kapele, koje su tijekom rata proživjele teška razaranja, uglavnom su obnovljene. Kapela sv. Ivana Nepomuka, u samom središtu Pakraca, obnovljena je 2005. godine, a kapela sv. Josipa, koja je izgrađena 1865. i koja je tijekom rata minirana i u potpunosti uništena, u istom stilu je podignuta prije dvije godine. Djelomično ili u potpunosti su obnovljene još kapele Uzašače Gospodinovo u Filipovcu, Gospe Lurdske (Markovac) i Sveti Rok, a preostaje još obnova Sv. Vida u Pakračkim vinogradima. Miniranjem do temelja srušena tri križa na kalvariji iznad grada, ponovo su izgrađena 2004. godine.

## Glavna zadaća je duhovna obnova

»Kako ratna razaranja nameću materijalnu obnovu, tako je župnikova zadaća ponajprije raditi na duhovnoj obnovi župljana. Stoga u župi imamo brojne aktivnosti, kako za mlade, tako i za one starije vjernike koji se kroz njih aktivno uključuju u život župe«, rekao je župnik Marko Pišonić koji je službovanje u pakračkoj župi započeo 1999. godine.

Biblijska grupa za mlade, koju vodi vjeoučiteljica Marina Krušlin Ajman, sastaje se dva puta tjedno, a Biblijska za odrasle, koju vodi župnik, sastaje se četvrtkom. Aktivan je i župni Caritas koji je otvoren svake druge srijede u mjesecu. Osim duhovne pomoći, aktivisti župnog Caritasa najsromišnjim vjernicima pomažu materijalno i financijski. Najmanje tri puta godišnje, uglavnom za Božić, Uskrs i Veliku Gospu izlazi i župni list

»Zov Kalvarije.«

»Naši su vjernici i kroz hodočašća vidljivi dio Požeške biskupije. Najdraže odrediste, kako mladih tako i starijih vjer-



## POSEBNO AKTIVNI MLADI

Aktivnosti župnog života umnogome pridonose i mladi koji su posebno aktivni. Već devet godina u prosincu se u Pakracu održava međunarodni festival duhovne glazbe »Hodočašće u došašće«, jedini takve vrste u našoj biskupiji, kojeg organizira pakračka glazbena skupina »Vita Nova«. Mladi zajednice »Dobri pastir« angažirani su u radu župnog Caritasa, provodeći konkretne akcije pomoći siromašnima, starim i bolesnim osobama. Mladi se uključuju u zajednička pastoralna događanja u našoj biskupiji, sudjelujući u Biskupijskom križnom putu te na Nacionalnim susretima mladih. Aktivna je malonogometna župna ekipa koja se natječe u Katoličkoj malonogometnoj ligi, a lani su sudjelovali na završnom natjecanju održanom u Osijeku.

nika je Voćin, a posljednje dvije godine i svetište u Pleternici privlači naše župljane pa tako njih pedesetak nazoči završetku devetnice. Ono što zadivljuje je broj od tridesetak hodočasnika na svakom Biskupijskom hodočašću u Fatimu, Lurd, Siracusu i Poljsku, a na ovogodišnje hodočašće, o Desetoj obljetnici naše biskupije u Rim, ide četrdeset i dvoje hodočasnika«, rekao je župnik Pišonić. Pakračku župu zasigurno pamte i svećenici Ivica Razumović, Dario Šimić, Patrik Alatić i Želimir Žuljević, koji su đakonsku formaciju imali upravo u ovoj župi u kojoj od 19. ožujka službu župnog vikara obavlja Danijel Engelman.

Iako je za vjernicima pakračke župe petnaestak teških i burnih godina obilježenih životom u materijalno razorenoj i duhom ranjenoj sredini, život ovih vjernika iz godine u godinu poprima novu i svjetliju dimenziju optimizma, ljubavi i vjere. Upravo na tim temeljima kršćanski puk ove župe gradi svoju budućnost.



Uredit će se rodna kuća Ive Kerdića, svjetski poznatog medaljara i kipara

## U kući će biti muzej i centar medaljarstva

»U Davoru, pokraj crkve Sv. Jurja, svoju divnu mladost proveo sam ja...«, kaže lijepa pjesma koju Davorci još ljepše pjevaju. U centru Davora je i rodna kuća medaljera i kipara, Ive Kerdića, umjetnika svjetskog glasa, čiji radovi se nalaze u poznatim svjetskim galerijama. Njegova Dora Krupićeva simbol je zagrebačkog Gornjeg grada, njegovo djelo je i oltar sv. Nikole Tavelića u crkvi sv. Ćirila i Metoda u Jeruzalemu itd.

### Inicijativu podržao i požeški biskup

Kerdićeva kuća je u vlasništvu općine Davor. U planu je urediti prizemlje i kat ovog objekta, ali budući da na katu staju časne sestre, kuća se neće uređivati dok se sestrama ne nađe drugi, primjereno smještaj. Na rješavanju tog pitanja se radi i kako ističe načelnik općine, Đuro Andđelković, zgrada bi se zatim uredila kao muzej i galerija Ive Kerdića.

Ovu inicijativu podržao je i požeški biskup, msgr. dr. Antun Škvorčević, ta-

kođer rođen u Davoru. Veliki interes za projekt pokazao je i ministar kulture, mr. Božo Biškupić čija je ideja bila da se poveže Arheološki muzej u Zagrebu s Akademijom likovnih umjetnosti, odsjek Medaljarstvo. Njihovi predstavnici su već posjetili Davor i zainteresirani su da se u Kerdićevoj kući otvoru muzej i centar medaljarstva, ne samo za slavonsku regiju, nego za šire područje. Općina je spremna izdvojiti značajnija sredstva za ovaj projekt. Ministarstvo kulture potpisalo je za ovu godinu ugovor na 200.000 kuna za ovaj objekt, što je moguće rebalansom i povećati, a projekt će finansijski pomoći i Brodsko-posavska županija.

### Medaljarske kolonije i radionice

Uz muzej, u rodnoj kući davoračkog medaljera, bila bi i informatička soba, gdje bi se pohranjivale informacije, ne samo o Kerdiću i njegovim djelima, nego i o autorima šireg prostora. Bilo bi tu nekoliko prostorija za umjetničke radionice, jer bi



studenti Akademije likovnih umjetnosti dolazili ovdje i na terensku nastavu. Organizirale bi se i medaljerske kolonije međunarodnog karaktera. Umjetnici bi svoja djela ostavljali Davoru. Tako bi kroz nekoliko godina ovdje mogla nastati vrijedna zbirka medalja, koja bi sigurno privukla sve koje zanima ova vrsta umjetnosti i ostavština velikog umjetnika Ive Kerdića.

Općinski načelnik Andđelković, ističe veliku pomoć biskupa Škvorčevića, koji je uvijek spreman za razgovor i pomoći svim župama i općinama, a poglavito rdonom Davoru.

— Višnja Mikić

Rodna kuća Ive Kerdića u Davoru u kojoj su trenutno časne sestre.

### Meditativno-glazbene večeri o desetoj obljetnici biskupije

## Glazba diže čovjeka u duhovne sfere

U sklopu proslave desete obljetnice uspostave Požeške biskupije svakog 27. u mjesecu održavaju se prigodne koncertno – meditativne večeri. Glazbena događanja odvijaju se u crkvi sv. Lovre, a u kolovozu će se održati u svetištu Gospe od suza u Pleternici. U programu je zastupljen svaki dio liturgijske godine ili pak neka značajnija obljetnica vezana uz Biskupiju. Do sada su održane tri meditativno -glazbene večeri, od kojih je zadnja bila u spomen na papu Ivana Pavla II., utemeljitelja naše Biskupije.

Program se održava pod vodstvom mo. Alena Kopunovića Legetina, ka-

tedralnog orguljaša i zborovođe crkve sv. Lovre koji ističe kako je važno da se duhovna glazba kao jedna od bitnih sasatavnica liturgije istakne posebnim programom te se tako predstavi kao jedna od vitalnih grana i područja preko kojih se Bog objavljuje čovjeku. Osobito je za članove Zbora crkve sv. Lovre bilo poticajno pismo umjetnicima koje im je uputio blagopokojni papa Ivan Pavao II., a koje maestro promiće među svojim suradnicima kako bi ih potaknuo da budu produžena Božja ruka među ljudima. Papa je u pismu istaknuo kako umjetnici izražavaju svjetlo Božje ob-



jave ljudima preko glazbe koja čovjeka diže u duhovne sfere i uspostavlja dobru komunikaciju neba i zemlje te kako se i onima koji možda ne vjeruju Bog preko umjetnosti želi približiti i privesti ih sebi u zajedništvo. (M. Š.)

Zbor crkve sv. Lovre sa zborovođom i orguljašem Alenom Kopunovićem Legetinom.



Snimio: D. Mirković

**Kad zvona utihnu** naziv je izložbe fotografija, crteža i skica s motivima obnove pakračke crkve Uznesenja BDM, koja je u organizaciji Kulturno-prosvjetnog društva »Sloga« i pakračke župe otvorena 2. ožujka u Muzeju Grada Pakrac. Autor crteža i skica je akademski slikar Ozren Feller iz Zagreba, dok su autori fotografija Pakračani Mijo Drašović i Vjekoslav Varat, a veći dio izloženog materijala nastao je kao dio procesa konzervatorske zaštite i rekonstrukcije pakračke župne crkve, dok manji dio prikazuje interijer crkve kakav je bio prije devastacije. Izložbu, posvećenu nedavno preminulom sugrađaninu prof. Slavku Krejčiju, u prisutnosti pedesetak posjetitelja, otvorio je pakrački župnik Marko Pišonić zahvalivši autorima i istaknuvši važnost obnove crkve za duhovnu obnovu Pakracu. Jelena Hihlik, ravnateljica pučkog učilišta i Ivo Obljan, tajnik KPD »Sloga« rekli su prilikom otvaranja da u Pakracu ima ljudi koji ne znaju kako je crkva izgledala prije uništenja i da je bitno prikazati stanje u kakvom je ona izgledala prije, ali i kakva bi opet mogla i trebala biti. (M. B.)

## SEDAM STOLJEĆA CRKVE SV. LOVRE – OD ZRELE GOTIKE DO DANAS

# Sklad stilske raznolikosti

Piše: Mato Nosić

**S**kroman je broj starih građevina, profanih i sakralnih, koje suvremeniji naraštaj zatječe u izvornosti njihove izvedbe i ljepote. Po prirodi stvari, koju određuje vremensko trajanje a i funkcija te duh svakog novog vremena, to je sudsina graditeljske umjetnosti.

### Medović prebojao freske!

Na iznimnost i ljepotu fresaka crkve sv. Lovre prvi je upozorio prof. požeške Gimnazije Makso Kunarić krajem XIX. st., no likovni »vizitator« crkve slikar don Mato Celestin Medović, nije pokazao volju za njihovu revitalizaciju. Zacijselo, to nije bio problem njegovog likovnog ukusa nego vjerljivo finansijski – u to vrijeme pripremala se najzamašnija dogradnja Kolegije pa za restauraciju fresaka vjerljivo nije bilo ni ljudi ni sredstava. Medović je freske jednostavno dao prebojati!

Unutrašnjost crkve sv. Lovre u uzgonu prema gore, prema nebeskim visinama. Ni tabulat (ravni strop) koji je presjekao volumen ne narušava osnovni dojam. On se još više očituje u svetištu u kojem pilastri i kosi lukovi oblikuju svodovlje koje se usredotočuje u zaglav-

nom kamenu i njegovim dekorativnim elementima. Tu su i visoki šiljati prozori, pa trijumfalni luk koji slijede istu zakonitost: gore! Ne treba spominjati visoko zidovlje i potporne stupove koji održavaju konstrukciju svetišta. To su istaknute oznake gotičkog stilskog oblikovanja, pa stoga i kazujemo da je sv. Lovro gotička crkva. Svemu dodajmo već čuveni, mada nepotpuni, fresko-ciklus koji danas priča priču o slikarskom umijeću, o prožimanju kulturnih utjecaja i jednostavnoj, ali skladnoj ljepoti kolorističkih i figurativnih svojih sastavnica – bez premca u cijeloj Slavoniji!

### Crkva kraljevskog bogoslužja

Kvaliteta izvedbe, neobična činjenica da su se prilikom restauracije freske pronalazile u tri sloja, rad koji je zahtijevao iznimno velika sredstva, neki elementi biljnih motiva u dekoraciji slika i kame na, veličina same crkve daje slutiti, kako nagadaju neki povjesničari umjetnosti, da se u crkvi Sv. Lovre služilo tzv. »kraljevsko« bogoslužje. Nije to daleko od istine ako znamo da je Požega bila »castrum reginalis« – grad u posjedu hrvatsko-ugarskih kraljica čija je nazočnost u gradu zah tijevala posebno svečanu službu Božju.

Posebnost ove crkve dva su zidna sverohraništa. Zbog čega? Jednostavno stoga što je prostor današnje bočne lađe bio početkom 15. st. samostalna građevina, prigrada kapela s nižom razinom podišta, koja je na prijelazu istog stoljeća renesansno oblikovanim arkadama sverovnoga crkvenog zida spojena s crkvom. Radi izjednačavanja razine podišta morao je biti spušten pod crkve zbog čega je na lijevom zidu svetišta uz staro gotičko sverohranište, koji je ostalo previsoko, niže izvedeno novo, jedan od biser-det alja renesansne umjetnosti kod nas u Slavoniji.

Poznato je da je u cijeloj Hrvatskoj barok došao s isusovcima koji su stupili u posjed crkve sv. Lovre početkom 18. st. Služila je kao đačka crkva. Barokizacija, sukladno duhu vremena, u cijelosti zahvaća glavni i pomoćne oltare svetišta, pjevalište, skulpture, poput tzv. Thalle rove Gospe, svod glavne lađe, podizanje kapele Loretske Gospe s kriptom te barokni zvonik, kasnije ugrađen u korpus zgrade požeškoga sirošta.



### Decentni modernizam među stoljetnim zidinama

Prvo gasnuće baroknog vatrometa crkve zabilje se s osnivanjem biskupskega sirošta, kada je uklonjena kapelica Loretske gospe i otvoren sjeverni veliki ulaz u crkvu da bi ga kasnije, u drugoj polovici 19. stoljeća, sasvim stišao Hermann Bolle. Historicističkim stilskim rješenjima crkvi je vraćena patina starine: otvoreni su gotički prozori u svetištu, postavljen neogotički drveni oltar, srušen je dio uskog i visokog baroknog pjevališta i postavljen spuštena i proširena empora na koju su smještene voluminozne orgulje I. Heferera, najbolje orgulje mađarske Mile nijske izložbe u Budimpešti.

Uspostava Požeške biskupije ubrzala je obnovu devastiranog prostora crkve sv. Lovre. Naime, kao i Kolegija, 50 godina obje su zgrade bile izložene propadanju. Po zamisli i projektu Hildegard Auf-Franić 1998. god. izrađen je mobilijar, uređen glavni oltar sa sedilijama, obnovljena svjetla i lusteri. Na mjesto uništenih vitraja slikar Josip Biffel postavlja nove: u svetištu, u sredini je sv. Lovro ispod kojega je grb požeškog biskupa, bočno su sv. Alojzije Gonzaga i bl. Alojzije Stepinac. Hrvoje Ljubić izrađuje procesijski križ s mramornim postoljem i korpusom u kucanom srebru, a nešto kasnije i Križni put, također u kucanom srebru.

Ubrzo nakon te obnove, koja je i opet potvrdila sklad u stilskoj raznolikosti, sveti Lovro, đakon, proglašen je zaštitnikom Požeške biskupije, što je dodatno dalo pastoralnu važnost ovoj crkvi.

Njenom potpunom obnovom, kao i potpunom obnovom zgrade stare Kolegije, današnjeg Biskupske dvora, Požega ima građevinski kompleks, koji svojom elegantnom izvedbom, ritmom svih građevinskih elemenata po osnovnim plohama zgrada i savršenoj ukomponiranosti u prostor, ostaje jedinstvena ljepota, upečatljiv sakralni i turistički lokalitet.



Snimio: D. Mirković

POŽEŠKI EUHARISTIJSKI KONGRES 1937. GODINE U CRKVENIM IZVORIMA

# Najznačajniji vjerski događaj do uspostave Požeške biskupije

Piše: **Višnja Mikić**

**E**uharistijski kongres iz 1937. godine okupio je vjernike triju tada velikih dekanata, Požeškog, Novogradničkog i Novokapelačkog. Bez pretjerivanja se može reći da je obilježio našu pokrajinsku vjersku prošlost sve do uspostave Požeške biskupije. Onaj koji je dao poticaj za saborovanje ljudi, koji je davao upute i predsjedao Kongresom, koji je slao iskusne ljude kao pomoć za organizaciju Kongresa, nadbiskup koadjutor zagrebački, danas blaženik Alojzije Stepinac bio je od samih početaka svoje biskupske službe ujediniteljska, kohezijska snaga hrvatske Crkve, a njegova karizma moralne vertikale hrvatskog naroda, mučenika za vjeru, rasla je do kraja njegova zemnog života. A nakon smrti obnavlja credo svoje svećeničke službe i pobijedosno kroči prema žrtveniku nacionalne i opće Crkve. Blaženikove relikvije koje se čuvaju po pojedinima hramovima naše požeške Crkve, brojne župe rasijane po cijeloj Hrvatskoj kojima je on danas nebeski zaštitnik to najbolje potvrđuju.

## Kongres definirao granice Biskupije

Požeški kongres zabilježili su župnici pojedinih župa onoga vremena. Oni su na cijelo događanje gledali kao na dio svoga pastoralnoga rada, bez euforije i u skladu s odgovornosti koju su imali. Sve što su zabilježili, manje više je na čistoj dokumentarnoj, faktografskoj razini, po matrići kakvu nalazimo u zapisu iz Župne spomenice u Novoj Gradiški: »Dne 15. i 16. kolovoza 1936. (sic!) bio je održan Euharistijski kongres u Požegi. Lijepo je uspio. Župa Gradiška bila je lijepo zastupljena s narodom, križarima i s križarskom glazbom.« Takvo sinoptičko bilježenje nalazimo i u Spomenici Župe Stražeman: »Na 15. VIII. (nedjelja) i 16. VIII. obnovljen je u Požegi Euharistijski kongres za crkvene dekanate Požeški, Novogradnički i Novokapelački, donekle i Našički uz ogromno mnoštvo naroda pa i iz naše župe.« S obzirom da je Novogradnički dekanat tada obuhvaćao Novsku i Lipovljane može se reći da je Kongres po području koje je obuhvatilo definirao južne predjele naše Požeške biskupije kao i njezine najzapadnije i najistočnije točke.

## Blagoslov preko 160 zastava

Župna spomenica Župe Kutjevo, koju u ono vrijeme vodi vrlo ugledni župnik Mirko Messner, ima dva bitna detalja, jedan koji se odnosi na broj župljana (»Iz naše župe, što procesijom sa župnikom, što posebno, došlo oko 500 župljana«), a drugi je isti onaj koji je nakon Kongresa naglašavao Alojzije Stepinac, a to je pastoralna, duhovna razina uspjeha Kongresa (»Župljani su se većinom ispovjedili«).

S obzirom na naglašenu nazočnost članova Katoličke akcije, Križarskog bratstva i drugih staleških i vjerskih udrug te blagoslov preko 160 zastava zanimljiva je i notica iz Spomenice Župe sv. Augustina u Velikoj: »(...) tom prigodom je preuzvišeni nadbiskup koadjutor dr. Alojzije Stepinac blagoslovio uz ostale zastavu Katoličkih muževa koju su nabavili sami muževi, a kum joj je Prpić Anton iz Radovanaca.«

## Za kongresa podijeljeno 12.000 svetih pričesti

Najopširniji zapis pruža nam Župna - spomenica Župe sv. Terezije Avilske u Požegi. Župnik je Franjo Pipinić, koji te godine pristiže na župu i odmah se pridružuje požeškom svećenstvu koje osniva svoj odbor za organizaciju Kongresa. U Župnoj spomenici čitamo: »Ove godine izrazio nadbiskup koadjutor dr. Alojzije Stepinac želju da bude kongres u Požegi i svećenstvo tu njegovu želju spremno prihvati.« Pisac Spomenice opisuje atmosferu kod crkve sv. Roka gdje je »uz nepregledno mnoštvo naroda« nadbiskup dočekan i pozdravljen, da bi se svi pod vodstvom nadbiskupa »procesionaliter« uputili prema crkvi sv. Terezije Avilske gdje je nadbiskup »zazvao Duha Svetoga i prvim govorom otvorio Kongres«. Drugoga dana održan je »pontifikal« – svečana sveta misa koju celebrira sam nadbiskup, a pos-



lij je nje staleška saborovanja od kojih je ljetopisu najdojmljivije ono Križarskog bratstva. Navečer, nakon Lurdske procesije »koja je završena u 11 sati noću s propovjeđu na trgu« održane su »polnočke u crkvama završene pričešćivanjem vjernika koje se oteglo do zore«. Pisac napominje da je na Kongresu podijeljeno preko 12.000 sv. pričesti, da je sudjelovalo uz goste preko 60 svećenika i 200 bogoslova. Na kraju zaključuje: »Narod je shvatio kongres sasvim u vjerskom duhu a utješna je činjenica da je toliki narod pristupio sv. sakramentima.«

## Na tragu euharistijskog zajedništva

Po riječima ljetopisca kongresnici su primili blagoslov Sv. Oca. Svečanost je završila posvetnom molitvom naroda Presvetom Srcu Isusovu. U skladu s trenutkom nadbiskup Alojzije razmatrao je u završnom obraćanju čuvene riječi iz Emausa »Ostani s nama Gospodine!«. Unatoč svim povijesnim nedaćama, pokazalo se da je Krist ostao s vjernim narodom, s hrvatskim čovjekom. Krist je s nama da bi se ostvarilo posebno unutarnje zajedništvo (communio) iz kojega pojedinac duhovno raste, i otvara putove unutarnje radosti života s Kristom i svakim bratom čovjekom kako uči naš otac Biskup. Božja providnost načinila je da se ono (euharistijsko zajedništvo) i po Kongresu i po našem blaženiku Alojziju sve snažnije ostvaruje danas u našoj Požeškoj biskupiji.

Na Euharistijskom kongresu 1937. godine okupili su se vjernici iz gotovo svih župa koje danas pripadaju Požeškoj biskupiji.

Požežanin dr. Antun pl. Mandić, biskup đakovački od 1806. do 1815. godine

# Duhovno i materijalno obnovio Đakovačku biskupiju

Piše: Mijo Dukić

*Prošle godine Đakovačka i srijemska biskupija je svečano obilježavala  
200 godina postojanja đakovačkog Sjemeništa koje je 1806. godine osnovao  
biskup Antun Mandić, rodom iz Požege. Proslavi se s razlogom pridružila i  
naša Požeška biskupija, predvodena biskupom msgr. dr. A. Škvorčevićem.*



Dr. Antun pl. Mandić (1740.-1815.), biskup đakovački od 1806. do 1815. godine kojeg je posebno cijenio njegov nasljednik biskup Strossmayer.

**U** Požegi se 16. kolovoza 1740. radio Antun Mandić, sin Petra i Magdalene. U rođnom gradu je završio pučku školu i srednju školu gramatike i poezije na gimnaziji redovnika Družbe Isusove. Visoku filozofsku i teološku naobrazbu stekao je u Zagrebu, Beču i Bologni. Kao mladog svećenika poslao ga je zagrebački biskup 1763. godine u Požegu za ravnatelja filozofsko-teoloških nauka. Radio je taj posao neuromorno i uspješno dvije godine. Požežani su ga voljeli kao domaćeg sina i proricali mu veliku budućnost.

## Na čelu komisije za reformu hrvatskoga pravopisa

U Zagrebu je Mandića 16. kolovoza 1763. biskup Franjo Thauzy, prije biskup u Đakovu, zaredio za svećenika Zagrebačke biskupije. Biskup Galjuf šalje ga 1775. godine u Beč za vicerektora hrvatskog kolegija, a već 1778. ga vraća u Zagreb i imenuje kanonikom. Mandić postaje prepošt zagrebačkog Kaptola, prior vranski, opat

BDM od Petrovaradina. Imenovan je za pomoćnika biskupu zagrebačkom Galjufu kao naslovni prištinski biskup i opat Sv. Jakoba. U Pešti 1780. postaje članom savjeta u državnom namjesništvu, predsjednik odbora za nadzor strogih ispita budućih profesora teologije na Sveučilištu u Pešti te vrhovni nadzornik škola u Slavoniji i Hrvatskoj. Na čelo komisije za reformu hrvatskog pravopisa u Beču postavljen je 1783. godine. Na tom je poslu učinio veoma puno i zaslужan je za čitavu domovinu jer su njegove ideje prihvatili jezikoslovci i u južnom dijelu naše domovine (Joakim Stulli u Dubrovniku).

Dao je prevesti i tiskati mnoge knjige, kao što su Kanižićeva djela Sv.Rožalija i Kamen pravi smutnje velike i druga. Napisao je i izdao 1779. vrijednu knjižicu »Uputjenje k'slavonskom pravopisanju za potrebu narodnih učionica u kraljestvu Slavonie« koja je ponovno tiskana 1810. godine. Upute su uvažavane sve do reforme Ljudevita Gaja.

## Bog ga je čudom spasio

Mandić je, nakon studija retorike u Zagrebu, nastavio studij filozofije u Beču. Odatile odlazi na hrvatski kolegij u Bolognu te započinje studij teologije. Nakon godinu i pol vraća se u Beč gdje 1763. godine završava studije. Kad ga je 1775. godine biskup Galjuf poslao u Beč za ravnatelja hrvatskog kolegija nastavio je, zajedno sa svojim pitomcima, studij i postigao akademiske naslove.

U Kobašu Mandić postaje župnik 1765. godine. U narodu je bio veoma cijenjen. Ovdje je naučio sedam stranih jezika. Družio se i s muslimanima na desnoj obali Save. U Kobašu mu je na Badnjak 1770. umrla majka Magdalena. Grob joj je bio u staroj crkvi pod oltarom Majke Božje (ondje gdje je sada župni stan). Mandić je, nakon premještaja 1771. za župnika u Lipovljane, a kasnije kao biskup, svake godine dolazio na majčin grob i služio mi-

su za njenu dušu. U Kobašu ga je jedan župljanin vozio u kolima po nasipu uz rijeku Savu, konji su se poplašili i zajedno s kočijašem utopili u Savi, a »Mandića je Bog čudom spasio za kasnija velika djela«. Ovo je prisutnima posvjedočio 2. studenog 1882. godine biskup Strossmayer, slavni Mandićev nasljednik u Đakovu, kod prenosa posmrtnih ostataka svojih prethodnika iz stare u novu, sadašnju, katedralu.

## Utemeljio sjemenište u Đakovu

Za biskupa u Đakovu Antun Mandić je imenovan 14. lipnja 1806., a posvećen 28. rujna iste godine u Budimu. U svoju malu katedralu uveden je 26. listopada 1806. Prema njegovim zapisima, iz 1807. godine, Đakovo je tada brojilo 1234 duše. U nepunih devet godina biskup je Mandić u Đakovu učinio velika djela. Već 6. studenoga 1806. u bivšem franjevačkom samostanu je otvoreno Bogoslovno sjemenište, a franjevcii preseljeni u Brod. Obnovio je biskupiju Đakovo i mjesto Đakovo, i duhovno i materijalno. Bilo je govora o prenošenju sjedišta Biskupije u Osijek i izgradnje Sjemeništa onđe. Kao nadzornik škola Mandić se tome usprotivio, a već prije, u komisiji za razgraničenje biskupija, nije podržao osnutak biskupije u Požegi!? Providnosno je odabrao Đakovo.

Biskup Antun Mandić umro je u Đakovu 11. siječnja 1815., a njegov lijes je položen u kriptu katedrale 14. siječnja. Kod prijenosa ljesova s posmrtnim ostacima dotadanjih biskupa u kriptu nove katedrale 2. studenog 1882. biskup Strossmayer je na ljesove svima stavio vijence od cvijeća, a na Mandićev lovov vijenac. Zahvalio je svim svojim prethodnicima, naglasivši kako mu je biskup Mandić posebno drag i kako u znak poštovanja na svojoj ruci nosi pokojnikov biskupski prsten. Osoba biskupa Antuna Mandića je vrijedna poštovanja i pamćenja, ne samo u Đakovu, već i u cijeloj našoj domovini.

Andrea Bekić, džudašica požeškoga Judokana, državna prvakinja i najbolja sportašica Požege

# Uz molitvu osjećam sigurnost

Piše: Slaven Paponja

**U** izboru Požeškoga športskoga saveza najboljom je sportašicom Požege u 2006. godini proglašena mlada Andrea Bekić. Riječ je o džudašici požeškoga Judokana, koja će ove godine napuniti tek šesnaest godina. No, iza nje su brojni uspjesi u borilačkom sportu, koji svoje korijene vuče iz dalekog Japana. Iako je prošlo tek šest godina otkad se počela baviti džudom, Andrea je već sada u Hrvatskoj osvojila sve što se osvojiti može. Naime, lani, kao i ove godine, bila je kadetska i seniorska prvakinja Hrvatske u džudu, u svojoj kategoriji do 52 kilograma.

## Stipendija Hrvatskog olimpijskog odbora

Prošle je godine ostvarila posebno vrijedan rezultat, koji je možda i prevagnuo u njeni korist u izboru za najbolju športašicu grada – u Mađarskoj je na Europskom kadetskom prvenstvu osvojila srebrnu medalju, što je u povijesti hrvatskoga džuda tek druga medalja s europskih ili svjetskih prvenstava, a prva ženska.

– Ove me godine očekuje novi nastup na kadetskom prvenstvu Europe. Bilo bi sjajno opet osvojiti europsku medalju. Tako bih se na najbolji način oprostila od kadetske konkurenčije, budući da nagodinu postajem juniorka – kaže Andrea, koja se bez problema nosi s nekoliko godina starijim džudašicama, i to u sportu u kojem je snaga, uz spremnost, glavni preduvjet uspjeha.

To pokazuje o kakvom se talentu radi. Nastavi li tim tempom, Andrea Bekić bi jednoga dana mogla postati i kandidat-

kinja za nastup na Olimpijskom igroru, u čijem je programu džudo neizostavan sport. Njezinu nadarenost prepoznao je Hrvatski olimpijski odbor (HOO), koji je znao nagraditi Andrejinu srebrnu europsku medalju.

– Dobila sam jednogodišnju stipendiju HOO-a, u iznosu od 2.000 kuna mjesечно. To mi stvarno mnogo znači, jer česti odlasci s klubom na turnire diljem Europe baš i nisu jeftini. Moram se stoga potruditi i ove godine ostvariti dobar rezultat na Europskom prvenstvu, kako bi mi produžili stipendiju.

## Život s trojicom braće

Dobivena je stipendija HOO-a uvelike rasteretila troškove šesteroclane obitelji Bekić, koja živi u Dervišagi. Katica i Ivica Bekić podižu četvero djece, među kojima je Andrea jedina kćerka. Život s tri brata najboljoj sportašici Požege nije nimalo težak.

– Ma, kakvi, naviknula sam se na braću, ne bih mogla bez njih. Mama i ja se dobro nosimo s muškom većinom u obitelji – kaže Andrea.

Dean, dvije godine stariji brat, pravi je 'krivac' što je Andrea završila u džudu, budući da je ona za njim krenula na taj sport. No, Dean se nije dugo zadržao, očito više voli loptačke sportove, budući da je ubrzo otisao u nogomet, dok je Andrea krenula u skupljanje medalja. Njezina dva mlađa brata, Ivan, koji ima osam godina, i Dino, najmlađi član obitelji, s pet godina, sigurno će se jednoga dana također baviti sportom i tako nastaviti obiteljsku tradiciju.

## Napeta završnica KMNL-a

Nakon odigranih jedanaest kola ovogodišnje Katoličke malonogometne lige (KMNL) Požeške biskupije čiji je cilj kroz malonogometne aktivnosti, obogaćene kršćanskim porukom ljubavi i vjere u život, okupiti mlađe ljudi različitih profila i dobi, na prvom mjestu prvenstvene ljestvice je i dalje ekipa pakračke Župe Uznesenja BDM. Na drugom mjestu je ekipa Župe sv. Antuna Padovanskog iz Starog Petrovog Sela, a na trećem Bl. Alojzija Stepinca iz Novske. Do kraja prvenstva trinaest ekipa odigrat će još dva kola, u Novskoj i Pakracu. Kako je situacija u samom vrhu dosta izjednačena pobednik se ne će znati do zadnjeg kola. Prve dvije najbolje ekipi sudjelovat će na nacionalnoj završnici koja će se održati u Mostaru.

Prije svake utakmice igrači i suci okupljaju se u krug oko centra kako bi susret započeli molitvom. Osim za fizičke prekršaje, igrači se isključuju i za svaku psovku ili grubu riječ. Iskustvo je pokazalo, dodaje Dubravko Kotorac, voditelj biskupijske KMNL-a, da se igrači znaju svladati, odnosno da su psovke na ovakvim utakmicama, za razliku od ostalih, prava rijetkost. Isto tako, u mjestu gdje se odigravaju pojedina prvenstvena kola igrači i njihovi voditelji obiđu mjesne crkve i u njima se pomole. (H. T.)

## Molitva u kapelici

No, uz sportski, duhovni život također zauzima važnu ulogu kod Bekićevih. U župnoj crkvi sv. Kuzme i Damjana u Kuzmici, Andrea je na misi svake nedjelje kada je kod kuće, odnosno kada nije na nekom od turnira, koji se u pravilu ožavaju preko vjeka.



Snimio: D. Mirković

Andrea Bekić iz Dervišage u svojoj natjecateljskoj odori, popularnom kimonu, s jednom od svojih brojnih zlatnih medalja.

– Najčešće na misu, onu u 11 sati, idem sa starijim bratom Dejanom. Kada nisam u mogućnosti nedjeljom otići u crkvu, bez obzira na dan, odem se pomoliti Bogu u kapelicu sv. Vinka, koja se nalazi nedaleko od naše kuće u Dervišagi. Molitva je sastavni dio moga života. Naravno, ona mi pomaže, potrebna mi je i daje mi osjećaj snage i sigurnosti – ističe Andrea, učenica prvoga razreda požeške Ekonomski škole, koju uspijeva uskladiti s brojnim treninzima i turnirima. Džudom se namjerava baviti još dugo jer ga je zavoljela.

– Molit će se Bogu da mi i dalje da snage za uskladiti sve obvezne, te da me zaobiđu ozljede. Nadam se da će onda osvojiti još dosta medalja – zaključila je mlađa sportašica.



Foto: Duško Mirković

## Relativizam hrvatske medijske zbilje



Piše:  
Mato Nosić

**J**edan od najuvaženijih poznavatelja teorije novinarstva u nas dr. Stjepan Malović u svojim napisima pod zajedničkim naslovom *Kultura medija* u »Vijencu« od 1. ožujka razmatra, u povodu »slučaja Margetić«, tko bi mogao nositi zvanje novinar. Jasno onaj koji poštuje »temeljna načela novinarske etike: istinito, točno, poštano, uravnoteženo i nepristrano izvještavanje«.

U tom smislu on Margetića, koji ne poštuje odredbe Haškog suda glede objavljujivanja imena zaštićenih svjedoka, ne priznaje novinaron. Dapače, svoj sud poentira zaključkom, kako Margetić nije ni bitan kao pojedinac, nego je pitanje mogu li se zvati novinari oni koji Margetića nazivaju novinaron.

Reklo bi se, ništa sporno. Čovjek se ogriješio o novinarski kodeks, ugrozio ljudi i završio pred Haškim sudom. No, on nije jedini hrvatski (smijem li reći novinar?) koji je završio pred Haškim sudom. Po Maloviću ni oni nisu novinari. Dapače, sve što je u svezi s Hagom teško da po nekim mjerilima može ostati ili postati

novinarstvo, osobito ono koje objavljuje tzv. »povjerljive« informacije kao ljepak za nadobudne ili naivne.

Stranica »Vijenca« na kojoj Malović objavljuje svoje stavove ima pomalo simboličan naslov: *Pogled s druge strane*. Usudio bih se reći da nije samo zaključak o Margetiću ta »druga strana«.

Neka Malović samo pogleda naše domaće novinarsko posleništvo po TV-kućama, po časopisima, tjednicima i novinama. Bez dubljeg dokazivanja i raščlamben – opći je dojam: Što je više prljavštine, to je razvikaniji (i bolje plaćen!) »vladar bez odgovornosti«. Ne smeta što »istina« takvih traje obično jedan dan da bi ju, »kad iščili svoj tren« zamjenilo novo sumorno lice svakodnevice. Jer, sve je relativno...

Ostaje tek gorak okus u ustima. Po sebicu maloga čovjeka. Koji u pravilu ostaje izmanipuliran i nijem. Nijemak, nemuštak. Koji stojički sve prima i sve probavlja.

Na toj »drugoj strani« prečesto smo i mi vjernici, naš kler, vjerski odgoj, vjerska okupljanja i mnogo toga. Bilo bi dobro

da Malović temeljna načela novinarske etike primjeni na autore najrazličitijih novinarskih priloga o Katoličkoj crkvi (i drugim vjerskim zajednicama). Pa umjesto ili pored Margetića prozove čitavu hrupu novinara koji tu Crkvu pokušavaju rastvarati i razarati, potvarati i omalovažavati, sijući nepovjerenje, razdor i nedoumice na sve strane.

Budimo pošteni, otvoreni i iskreni – dok se na takve korake ne odvaze svi autoriteti na polju sredstava javnog priopćavanja, Margetić ne može biti paradigma lošeg novinara. Možda sam uporabio prejaku riječ – autoritet. Kako se može izgraditi autoritet koji bi se mirio s prljavim rubljem hrvatske medijske – novinarske zbilje. Kritika lošeg novinarnstva mora biti cijelovita. Ne bude li se odgovorno djelovalo na taj način, ne bude li se više izgradivalo, a manje razgrađivalo, kako uči sveti Pavao, u takvom našem medijskom prostoru usidrenom u svojevrsni »diktat relativizma«, svatko (zasad) ima pravo biti novinar, i »novinarka«. ■

## Ni »lijevi« ni »desni« nisu spoznali bit posjeta Staroj Gradišci i Jasenovcu



Piše:  
Pavle Primorac

**N**ejegovati solidarnost prema svakom čovjeku jest ono na što nas je Isus obvezao u svojim dvjema zapovijedima, prema Bogu i bližnjemu. Međutim, to njegovanje solidarnosti možemo slobodno nazvati i »iskazivanje nježnosti« prema drugome. Važno je pitanje da li solidarnost i nježnost treba očitovati samo prema živima ili i »unatrag« - prema mrtvima? Naravno da te kršćanske maksime trebaju biti očitovane i »unatrag«. To je u korizmenom vremenu posvjedočio prezbiterij Požeške biskupije na čelu sa svojim biskupom msgr. dr. Antunom Škvorčevićem posjetivši ratna i poslijeratna stratišta na području biskupije – Staru Gradišku i Jasenovac.

### Molitvena »nježnost« prema žrtvama

U Staroj Gradiški biskup i svećenici iskazali su molitvenu »nježnost« prema žrtvama, osobito progonjenim svećenicima i utamničenima u tome mjestu. A u Jasenovcu pokazano je duboko mo-

litveno poštovanje prema svim žrtvama koje su stradale u tome logoru smrti u periodu od 1941. do 1948. godine. Tom idejom požeški biskup, potakavši svećenike na taj korak, htio je očitovati molitvenu »nježnost« prema svim žrtvama bez obzira na rasnu, nacionalnu ili vjersku pripadnost. Drugim riječima, ovom gestom željelo se pokazati da je svaka žrtva, svaka osoba velika vrijednost pred Bogom i njegovim licem. Ali ujedno da se, kada su u pitanju žrtve, ne smije pristupati po nekim ideološkim maksimama, nego kršćanskim stavom. A on se sastoji u tome da se u svakom trenutku nastoji slijediti Isusa u njegovom načelu cjelovitog humanizma. Znači, bez ideologije, bez mržnje, bez pristranosti, bez ikakvih razlika.

### Prizemni medijski napadi

Nakon ovog plemenitog događaja koji zaslužuje našu pažnju, ali i svaku kršćansku pohvalu, bilo je vrlo zanimljivo

vidjeti kako će ga komentirati mediji. Na žalost, ispunilo se ono što se moglo očekivati. Pojedinci »desne« političke orijentacije u nekim tiskovinama moralizirali su kako nije ni trebalo otici u Jasenovac, ne dajući nikakvo značenje posjetu biskupa i svećenika i Staroj Gradiški. S druge strane, pojedinci »lijeve« političke orijentacije počeli su po svojem ideološkom običaju moralizirati kako je trebalo za Jasenovac učiniti nešto više. Sve u svemu, prizemni medijski napadi nisu uspjeli potamniti ovaj veliki događaj kojega je u Božjoj mudrosti osmislio naš biskup. Dok se kod nas još uvijek selektivno pristupa žrtvama, iskazan je čin kršćanskog poštovanja i ljubavi prema svakoj žrtvi u Staroj Gradiški, Jasenovcu i drugdje. Može se zaključiti da je upravo ta kršćanska ljubav odgovor svima onima koji ne vole Crkvu. Ona će i nadalje tako iskazivati poštovanje prema svakom čovjeku i žrtvama svih totalitarnih ideologija. Jer to je njezino poslanje. ■

**Pavle Primorac o knjizi  
Kratki uvod u novozavjetnu poruku**

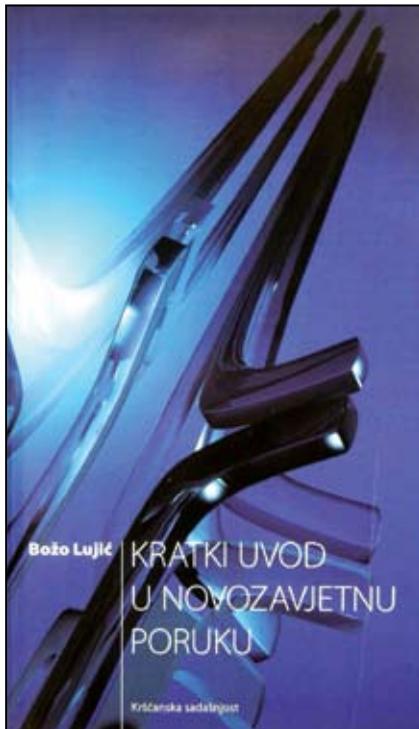
## Za bolje i dublje upoznavanje Božje Riječi

Vele neki u učenim krugovima da je dobra knjiga, kada je pročitana, poput najboljega prijatelja kojega smo stekli. A da opet pročitana knjiga kao dobar prijatelj kojega opet susrećemo i drugujemo s njime. I doista je tomu tako. Velika je šteta što je čitalačka kultura u našem narodu pomalo, mogli bismo reći i siromašna, te ljudi baš ili ne žele, ili nemaju vremena za čitanje. Čitanje je radnja koja obogaćuje um, osvježava duh, otvara nam nova obzorja novih saznanja i kvalitetnog promišljanja svijeta. Ne treba ni govoriti da je to istina kada je riječ o teološkoj knjizi. A osobito o teološkoj knjizi koja obraduje biblijske teme.

### Knjiga koja obogaćuje um i osvježava duh

Knjiga bosanskoga franjevca i bibličara fra Bože Lujića «Kratki uvod u novozavjetnu poruku», u izdanju Kršćanske sadašnjosti (2006.) pripada toj vrsti dobrih knjiga. To je knjiga koja obogaćuje um i osvježava duh. To je knjiga koja nam uvelike pomaže da bolje i dublje upoznamo Riječ Božju.

Priznat ćemo, kao vjernici slušamo Božju Riječ na svetoj misi, ali nam ona u mnogim segmentima pomalo postaje nerazumljiva. A to je iz razloga što je dovoljno ne poznajemo. Iz toga razloga postoji sama Biblija za čitanje, ali i literatura koja nam bistri i pojašnjava njezin sadržaj. «Kratki uvod u novozavjetnu poruku» jest knjiga u kojoj pisac vrlo britko, a opet jednostavno i dostupno svakome čitatelju obrađuje aktualne novozavjetne teme. Počinje obradom sinoptičkih evanđelja (Mt, Mk, Lk), zatim Ivanovog evanđelja, teologije apostola Pavla i još mnoge druge zanimljive teme. Tu se može pronaći vrlo zanimljivih tema kao što su Isusova čudesna, odnos Boga i čovjeka, zakon evanđelja, biblijska ljubav, ali jedno vrlo aktualno poglavlje koje bi svakako trebalo potaknuti na promišljanje jest o normama Božjega Kraljevstva. Norme Božjega Kraljevstva su praštanje i bezgranična Božja dobrota. Čovjek, koji je izgubljen i u stanju grijeha, bez obzira na tu činjenicu ipak je od Boga ljubljeno dijete. Bog ga bezuvjetno prihvata i voli. A praštanje i Božja dobrota su ljekoviti dinamizmi Božje ljubavi ko-



jom on zahvaća grešnika, preobražava ga i puni ga svojom milošću.

### Toplo, prisno i jednostavno o Isusu

Ukratko rečeno, knjiga koju svakako preporučam za pročitati, približit će vam Isusa na pravi način. Dobit ćete spoznaju njegove biblijske ljubavi. I što je najvažnije, osobno bih se usudio reći da je i sam pisac ove knjige, koja je napisana tako toplo, prisno i jednostavno, bio nadahnut duhom pozitivnosti dok je pisao ovu knjigu. Upuštati se u pisanje knjige je težak zadatak. Valja pronaći pravi pristup, poruku, stil. A u ovoj knjizi pisac ju je svakako pronašao. I njome nam je na pravi način približio Isusa kao spasitelja i prijatelja. Sve one dimenzije Novoga zavjeta, u kojem je središnja poruka objava Isusa Krista, pisac nam je približio. Stoga, ako želite biti «biblijski ishranjeni», ako želite rasti u vjeri i dobiti nove spoznaje o Bogu, njegovoj ljubavi, o čovjeku koji se gubi u grijehu i nalazi se u Bogu, svakako posegnite za ovom knjigom. Ne, ne treba vam neka velika teološka naobrazba. Knjiga je jednostavna i može se čitati. Čitanje i potraga za novim saznanjima jest velika duhovna i intelektualna avantura. Stoga, želim vam puno uspjeha u toj avanturi. Naravno, ako budete toliko hrabri da se za nju odlučite.

## NAJAVE

### ■ Uskrsni pondjeljak, 9. travnja

Biskup Antun Škvorčević pohodit će župu Velika, predvoditi misno slavlje u 11 sati pod kojim će krstiti malog Samuela, petnaesto dijete u obitelji Josipa i Ruže Vukašinović.

### ■ Blagdan sv. Marka Evandelisti, 5. travnja

Župa sv. Marka Evandelisti u Našičkom Markovcu slavi svoga zaštitnika. Središnje misno slavlje s početkom u 11 sati predvodit će fra Rikard Patafta, župnik u Đurđenovcu. Blagdanu će prethoditi trodnevница koju će predvoditi župnik Branko Šipura s početkom u 18 sati.

### ■ Biskupijsko hodočašće vjernika u Rim od 27. travnja do 2. svibnja 2007.

Hodočasnici će posjetitiće mesta apostolskog i mučeničkog svjedočanstva, izrazit će zahvalnost utemeljitelju naše Biskupije sluzi Božjem papi Ivanu Pavlu II., očitovat će odanost papi Benediktu XVI., moliti za dobro naše mjesne Crkve, za obiteljske i osobne potrebe, za blagoslov domovini Hrvatskoj. Biskup Antun Škvorčević predvodit će misna slavlja za hodočasnike u bazilici sv. Franje Asiškog u Asizu, u bazilici sv. Petra u Vatikanu, u bazilici Svetе Marije Velike u Rimu, zatim u bazilici sv. Lovre izvan zidina te će zajedno s hodočasnicima biti na audijenciji s papom Benediktom XVI. na Trgu sv. Petra.

### ■ Blagdan sv. Leopolda Mandića, 12. svibanja

Dvije župe u Požeškoj biskupiji, u Požegi i Virovitici, na ovaj blagdan slave svoga zaštitnika – sv. Leopolda Mandića. Požeška župa za ovo slavlje se priprema kroz devetnicu koja svakoga dana počinje u 17,30 sati moljenjem krunice, a nastavlja se u 18 sati misnim slavljem. Na sam blagdan središnju svetu misu s početkom u 11 sati predvodi vlč. Branko Šipura, novi dekan Našičkog dekanata i župnik Župe sv. Marka Evandelisti u Našičkom Markovcu. U virovitičkoj župi središnje misno slavlje također je u 11 sati, a predvodit će ga Stjepan Fridl, glavni i odgovorni urednik Radio Marije.

# Ribolov traži mudrost, strpljivost i upornost

**Da kuzmički župnik doista voli ribe dokaz je i njegov akvarij s ribicama koje pažljivo njeguje. Međutim, ribice nisu jedine životinje u njegovom župnom dvoru. Društvo im pravi i pas, mačke i paunovi. Za sve njih s puno radosti skrbi sâm župnik.**

Pronalazak udice i najlona u strim ladicama bakine sobe bilo je odlučujuće za bavljenje ribolovom Slavka Starčevića, sadašnjeg kuzmičkog župnika, koji se tim hobijem počeo baviti prije nego što je krenuo u osnovnu školu. Prvu člansku izkaznicu pleterničkog ribolovnog društva «Orjava» dobio je davnje 1972. godine.

I od tada do danas Slavko je ostao vjeran ovom hobiju koji, kako kaže, od čovjeka traži strpljivost, mudrost i upornost - iste one vrline koje su potrebne da se postane i «ribarom ljudi», kao što je to postao apostol Petar. Tu zgodnu usporedbu napravio je msgr. Vjekoslav Marić u propovijedi Slavkove mlade mije. Naime, msgr. Marić je bio njegov tadašnji župnik u Požeškim Sesvetama,

a kako Slavko nije baš preveliki ljubitelj riblje hrane većinu ulovljene ribe je dario, pa, među ostalim i svome župniku koji mu je na tom daru uvijek bio zahvalan, što ga je posebno radovalo.

## I blaženik Stepinac je bio ribolovac

I danas Slavko većinu ulovljene ribe dariva, posebno onima za koje zna da uživaju u takvoj vrsti hrane, kao i svojim suradnicima. Među ostalim i požeškim klarisama koje inače ne jedu meso. Dok se vraća s ribolova, najčešće, razmišlja kome darivati ribu. Najviše mu je brige zadao jedan ulov od 48 kilograma jer je sve to trebalo podijeliti. U slučaju da nekome od njegovih kolega, koji su s njime krenuli u ribolov, taj dan baš ne ide, mogu biti sigurni da neće otici kući bez ribe, ukoliko je Slavko ulovl.

– Nisam jedini svećenik kojem je hobi ribolov. Ima nas dosta koji odlazimo na ribnjake i naše rijeke. I naš blagopokojni kardinal i blaženik Alojzije Stepinac bio je ribolovac. Imam čak i njegovu sliku s ribičkim štapom. Kao dobar ribolovac slovi i naš biskupski vikar za pastoral, Josip Klarić, s kojim sam odlazio u ribolov još kao kapelan. Zatim tu je naš kanonik Valentin Halić iz Čadavice, pa župnici Nedjeljko Androš iz Vidovaca, Stjepan Josipović iz Nove Gradiške, Milan Klobočar iz Čaglina, Ivan Nikolić iz Novske, Đuro Cvitić iz Nove Kaple te vicerektor Bogoslovnog sjemeništa Perica Matanović. Nekad su se svećenici najviše razonodili kroz nogomet, a očito je da je danas najrašireniji hobi među svećenicima ribolov – kaže vlč. Slavko koji najčešće lovi šaranje jer ih najviše ima.

## Ribolov razvija pozitivne osobine

Najveći šaran kojeg je ulovio imao je šest

kilograma dok je najveći šuci i somu bilo oko 4 kilograma. Posebno interesantnim smatra soma, a volio bi još uloviti i nešto većeg smuda koji mu je dosta velika nepoznanica. Iako povremeno ide u ribolov na Savu, ipak najčešći je posjetitelj ribnjaka u Požeštini, odnosno u Eminovcima, Štitnjaku, Turniću, Oriovcu, Trenkovu, Dervišagi, Grudnjaku kod Orahovice itd.

– Motiv mi je uvijek nadići onaj prijašnji ulov, nadmudravati se s ribom, pokušaj da s novom taktikom i novom opremom ulovim veću ribu. Za dobar ribolov treba se dobro pripremiti, poznavati kretanje mjeseca, pratiti tlak zraka i nivo vode te pripremiti određenu vrstu udice, hrane, štapa i slično. Nisam nezadovoljan ako ne ulovim ništa. Kroz ribolov se odmaram i opuštam u prirodi. Možda se nekom sa strane ribolov čini dosadnim, ali on to sigurno nije jer potiče razvijanje određenih pozitivnih ljudskih vrlina – poručuje vlč. Slavko koji danas raspolaže i s brojnom ribarskom opremom koja među ostalim sadrži dvadesetak štapova.

– Ljiljana Marić



## Cernički redovnici imaju ovce i jelene



FO: Ivanka Herceg

Uz crkvu i drevni franjevački samostan u Cerniku, smjestio se Perivoj Svetog Franje. Ne znamo točno koliko je star, ali sačuvane su fotografije s početka prošlog stoljeća na kojima se lijepo vidi ovaj Perivoj. Tijekom Domovinskog rata, 1991. godine, tadašnji gvardijan, fra Vjenceslav Janjić, zajedno s lovциma i hrvatskim vojnicima, pretvorio je Perivoj u mali Zološki vrt, koji su nastanile šumske životinje, među njima i mlađi jeleni.

Kada su jeleni porasli, u vrt su stigli i mufloni, među njima, Cerničanima dobro poznati muflon Jura, kojeg su svi voljeli, ali su ga se s pravom i bojali. Zološki vrt su morali preuređiti, pa je na brdu iznad samostana uređen gater. S vremenom se ZOO smanjio, ali ostao je gater i u njemu jeleni, a u blizini samostana stado ovaca. Važno je napomenuti kako se životinje hrane samostanskim usjevima. S vremenom na vrijeme pomognu lovci, a povremeno i učiteljica Željka Trusić iz OŠ «Vladimir Nazor» Adžamovci, koja s učenicima prikupi i doveze hrani.

Kako nam je rekao gvardijan cerničkog samostana fra Josip Grubišić, dio ovog prostora opet će biti uređen kao park. U planu je rukometno igralište, te prostor za šetnju i odmor, jer je kraj doista lijep. Istim se crkvom i samostanskim zidinama, a okoliš ima svojih draži kroz sva godišnja doba, posebno «Perivoj Sv. Franje». (V. M.)